TÜRK SOLU

4 KASIM 1969
FİATI : 125 Krş.
YIL : 2 - SAYI :
103

AF emperyalizmin oyunudur

İsveç'ten mektup

Davulun sesi taa buralara ulaştı. Ulaştı ama nasıl? Türkiye'deki seçimleri izlemek ve okurlarına bildirmek göreviyle Dagens Nyheter'in Türkiye'ye gönderdiği muhabir ilk yazısında şöyle diyordu: «Türkiye'de herşey eskisi gibi sürüp gitmekte. Bugün (Pazar) yapılacak parlamento seçimleri de bunu değiştirmiyeceğe benzer. Muhalefetin tanımıyla, Amerikan çıkarlarını savunmakla görevli iktidardaki dinci-tutucu Adalet Partisi, ülkeyi ekonomik uçurumun kıyısına getirdiği halde bu seçimi de kazanacaktır.» Sonra Türkiye'deki politik partilere bir kısa bakış ve son seçim üzerine tahminler: «Öyle görünür ki, A.P., yüzde 5-6 bir gerileme ile durumunu muhafaza edebilir. C.H.P:, yüzde birkaç artış sağlayarak en çok yüzde 40'a ulaşabilir. TİP, oyların yüzde 6-7 sini alabilir.» Sonra bir yeni bölüm, AMERİKA DEFOL başlığıyla. «NATO ülkesi Türkiye ekonomik, politik ve askeri bakımdan Amerika'ya bağımlıdır. Ülkenin geniş tabiî kaynaklarının işletmesi Amerikalıların ellerindedir. Ülke ithalâtının büyük bir kısmı Amerika'dan yapılır. Bunun dışında başka yabancı monopollerin de Türkiye'de sömürü mekanizması işler; özellikle ilâç dalında Alman ve İsviçre firmaları öndedirler. TİP içinde iki kanat vardır: Birincisi kendilerini Millî Demokratlar olarak tanıtan ve Marksist - Leninist oldukları çok iyi bilinen kesim(ki bunlar millî burjuvazinin liberal kesimi ile işbirliğinden yanadırlar.), ikinci kanat ise, Başkan M. Ali Aybar'ın yönettiği ılımlı kesim'den oluşmaktadır. Aybar, işçi sınıfını bilinçlendirip sosyal devrimlere yöneltmekten yanadır. Ayrıca Parti bölge örgütleri içerisinde de millî demokratlar tarafından ele geçirilen yerlerde süratle (Sosyalist devrimci) güçler yetişmektedir. Bu çatışmaların seçim sonrası TİP'i bir buhrana ve giderek bölünmeye sürüklemesi beklenebilir.» Aynı gazetenin bir başka sütununda (12 Ekim 1969 — Dagens Nyheter) ASKERÎ DARBE Mİ? başlığı altında şunları okuyoruz: Türkiye, demokrasi ile polis devleti arasında bocalıyan bir yapıya sahip. Pazar günü seçimlere gidiliyor. Ülkede sosyal demokrat bir parti var. (CHP kastediliyor olmalı - Ç.) Bu parti Marksist sayılabilecek görüşler (değerlendirmeler) ileri sürüyor. Açık olarak takibata uğrıyan yok; ne var ki, kanunan komünist olmak yasak. Mahkemeler siyasetle uğraşan birçok öğrenci örgütünü kapatıyor. (Bu örgütler genellikle aşırı solun militan kanadından oluşur. Grev ve fabrika işgallerinde sosyalist partiden ya da iki işçi sendikaları federasyonundan çok daha önemli ve aktif propaganda ve eylemler yürütürler.)

Kanunî basın özgürlüğüne rağmen yazarlara ve basın araçlarına karşı kanunî baskı sürüp gitmekte, makale, roman ya da politik oyunlar hakkında kovuşturma açılmaktadır.

(...) «Açık bir faşizm yok görünürde. Sokak başlarında asker ya da polisler göremezsiniz. Ama bunlar bir anda çıkıp gelebilirler, adamı alıp götürebilirler ve öldürebilirler! Hiçbirşey yazılamaz; sessizce olur biter bütün bunlar.» diyordu gençlik hareketinin liderlerinden biri. Bir hafta önce polisle çatışmalar sırasında iki genç öğrenci polis kurşunlarıyla öldürülmüştü.

«Ülkede bir askeri darbe ihtimali de uzak görünmüyor. Genel Kurmay Başkanı (eski Çeviren) bir komünist tehlikesi fikrini yayıyor ve orduda komünistlerin taktikleri üzerine eğitim seminerleri düzenlenmeye başladı. Ayni Tural öğrenci avını başlatan kişidir. Söylentilere bakılırsa 1972 yılında süresi dolarak ayrılacak olan Sunay'ın yerine Tural Cumhurbaşkanlığına adaylığını koyacakmış.»

Konu Türkiye'de demokrasi olunca Batılı'nın bundan ne anladığını biellim diye aşağıdaki yazıdan bazı bölümleri aktarmakta fayda gördüm. (14 Ekim 1969 günlü Dagens Nyheter'de Lars Johanson imzasıyla çıkan «BİR TÜRK ŞEHİDİ» başlıklı yazıdan) «(...) 1938 Harb Okulu Olayı olarak bilinen ve ünlü Türk şairi Nazım Hikmet'in hüküm giydiği olaylara adı karışan, tutuklanan ve sonra beraat eden Şadi Alkılıç'ın bütün yaptığı daha sonraları sosyal konulu şirler yazmak olmuştu.» (...) 1962 Aralığında Cumhuriyet'in düzenlediği bir yarışmaya «Türkiye'nin Tek Kurtuluş Yolu: Sosyalizm' adlı yazıyla katılan yazar, o günden bu yana üç kez beraat edip dört kez hüküm giyerek altı yıl iki ay hapis cezasını doldurmaya çalışmakta. Arkasından iki yıl da sürgün... (...) Şurası bir gerçektir ki, Şadi Alkılıç olayı ile çok elverişsiz olan uluslararası dikkat Türkiye'nin üzerine çekilmiştir. Ama bu, ülkedeki yeni sosyalizmin bir şehit vermesi bahasına olabilmiştir ancak...»

Kolay almadık bunca yolu: «görülmemiş kalkınma» günleri yaşadık. Marşal Yardımından süt yapıp içtik. Ordumuz kendi silâhlarını kendi fabrikalarında yapardı; KIRIKKALE'nin yerini M-1 ler aldı, «Yerli Malı Kullan» şiarından «Amerikan cigarası», «Amerikan otomobilli» ne geçildi. Sonunda 1938 den buyana büyük bir boşluk... Millî onur güme gitti. Bütün bağımlı ülkelerin durumuna düştük. Kalkına kalkına iler tutar yerimiz kalmadı. Bu durumda gel karşındakine meram anlat. Bizde bu antik demokrasi anlayışı (antik Paşanın anladığı) yenilenmedikçe, yurdumuzdan en son Amerikan askeri defedilip atılmadıkça her şey boş. Bir Türkiye'nin varlığını savunup gülünç duruma düşmek olur ötesi.

Günnur Çurmak

başyazı •

"Ne Sağcıyız Ne Solcu„!

NE sağcıyız ne solcu - Futbolcuyuz Futbolcu!» tekerlemesi hoştur. Ama yanıltıcıdır. Futbolculuğu ana meslek haline getirenler çoğunlukla ne sağla, ne solla pek ilgilenmezler. «Futbolcu» apolitik kimsedir. Oysa «sağa da karşıyız, sola da» sloganını benimseyen kimse son derece siyasidir. Böylesi politikanın tam göbeğindedir. Ona apolitik bir tutum ifade eden «Futbolcu» sıfatını takmak yanlış olur.

Onun sola gidişe kesinlikle karşı olduğunu kabul ederiz. Ama «sağ» dediği şeye karşı oluşu şüphe götürür. Sağa da sola da gitmeğe razı olmadığını söyleyen, olduğu yerde kalmak ister. Yani statükocudur. Türkiye'de statüko ise sağdır. Sağ bir düzendir. En gerici bir petrol şeyhliğini ele alırsak ve Filipin tipi çok partili parlamentarizmin hüküm sürdüğü Demirel Türkiye'siyle kıyaslarsak, arada farkların daha çok şeklî olduğunu, özde pek büyük fark olmadığını görürüz. Suudî Arabistan'la aynı katagoriden ülke sayılmamız boşuna değildir. O ülke de emperyalist sömürü içindedir, biz de. Orada da egemen olan işbirlikçilerdir, bizde de, vb. Türkiye'de «toplum olduğu yerde kalsın» diyen kimse «sağda kalalım» demek istemektedir. Türkiye emperyalist dünya sistemi içinde, emperyalizm - işbirlikçi sermaye - feodal mütegallibe üçlü ortaklığının sömürdüğü geri bir tarım ülkesidir. Türkiye'yi bu durumdan kurtarmak bağımsız ve gerçekten demokratik bir ülke durumuna yükseltmek için her çaba, emekçi halkın davası doğrultusunda solcu bir çabadır. Bu doğrultuda atılan her adım sola doğru bir adımdır. Bu bakımdan statükocunun sola karşı olması tabiidir.

Türkiyenin emperyalizmin sömürdüğü bağımlı geri bir ülke olarak varlığını sürdürmesinde çıkarı olan asalak sınıflar adına konuşan sözcülerin sahte Atatürk'çülüğü, «aşırı ve sağ ve sol» düşmanlıkları arkasında yatan gerçek budur.

BU satırları bize, Behçet Osmanağaoğlu namlı zatın bildirisi ilham etti. Bay Behçet Osmanağaoğlu İstanbul Ticaret Odası Yönetim Kurulu Başkanıdır; kendisi para babalarından olmakla birlikte, Vehbi Koç'un elemanlarından olarak şimdiki görevi gibi sermayedar çevrelerini temsilen bazı görevler yerine getirmektedir. Komprador kapitalizmi elbetteki İstanbul Ticaret Odasının başına bir Burla'yı ya'da hangi ülkelerin uyruğu olduğu belli olmayan bir başkasını getirmiyecektir. Elbette ki, Anadolu havasını taşıyan bir soyadı onun için daha elverişlidir. Hele o soyadını taşıyan kimse, işbirlikçi sermayedarla düşe kalka kendi millî kökeni ile bağlarını çoktan koparmışsa mesele yoktur.

Türkiye'nin bütün Odalar ve Borsalar Yönetim Kurullarına gönderdiği bildirisinde Bay Osmanağaoğlu, «... aşırı siyasî akımların, her ne şekilde olursa olsun, ister sağ, ister soldan gelsin, Türk milletinin ve ileriki nesillerinin geleceğini tehdit ettiği aşikârdır...» demektedir. Bu bilinen statükocu tekerlemesidir. Ve komprador kapitalizmi sözcülüğü eden bir kimseden gelmesi tabiidir. Ama Bay Osmanağaoğlu'nun demecinin «Aşırı Sola» ait kısmında bu sınırlar bir hayli aşılmaktadır. Şöyle diyor:

«Bir kısmı bizde şimdiki halde pembe renkte görünen solların, ki ileride kırmızıya çalmıyacaklarını kimse temin edemez, bilerek veya bilmiyerek komünist dünyasının emellerine hizmet ettiği muhakkaktır. Aşırı solun hakimiyeti, iş başına gelmesi, Türk ırkının Anadoludan sürülmesi demektir.» (!!)

«Aşırı Sol» dan söz edenler, çok defa bizi kastettiği için, kendimizi bir ölçüde Bay Osmanağaoğlu'nun muhatabı sayıyoruz. «Komünist dünyası»ndan söz edilmektedir. Hangi komünist dünyası? Sovyetler'inki mi? Çin'inki mi? Yoksa Havana'yı merkez sayan «Üç kıta» nın «Komünist dünyası» mı? Yahut bu üçü içinde de sınıflandırılamıyan, dünyanın bazı ülkelerindeki proleter devrimci hareketler mi? Bay Osmanağaoğlu bundan kırkyıl önceki anti-komünist edebiyatın tekerlemelerini tekrarlamaktadır. Daha inandırıcı olabilmesi için, suçlamalarını çağımıza uydurmalıdır.

AŞIRI SOLUN işbaşına gelmesinin Türk ırkının Anadoludan sürülmesi demek olacağı, bir Darendelioğlu'nun ağzında tabiî karşılanabilir; ama iddianın Osmanağaoğlu gibi az çok yontulmuş bir kimseden gelmesini biz yadırgadık. Anadolumuzun şehir ve köy emekçilerinin Türkiye'de işin başına geçmelerinin ve sömürüsüz bir toplumu yaratmak yolunda ilk adım olarak TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE'yi gerçekleştirmelerinin «Türk ırkının Anadolu'dan sürülmesi» olacağı iddiasını çürütmeğe kalkışmak, ciddiyetle bağdaşan bir davranış olmaz. Biz bunu yapmıyacağız. İşbirlikçi iktidarların, Anadolu'nun hiç değilse bazı noktalarında Amerikan üsleri biçiminde, Türklerin sürüldüğü ve içeri genarallerimizin bile giremediği adacıklar meydana getirdikleri bilinen bir gerçektir.

Emekçi halkın iktidarı, yani «Aşırı Solun» iktidarı, millî gururu yaralıyan böyle bir durumu sineye çekmeyecektir elbette. Aşırı solun başa geçmesiyle sineye çekilmiyecek başka şeyler de vardır: Döviz tasarrufuna değil, döviz kaybına sebeb olan montaj ve ambalaj sanayii gibi, gizli ithalat oyunları gibi; millî nitelik taşımayan ekonomi kolları gibi; işbirlikçi sermayenin taşradaki müttefiki feodal mütegallibenin sömürü ve tahakkümü gibi...

Ama buna karşılık, millî nitelik taşıyan sermayenin önümüzdeki tarihî dönemde bir emekçi iktidarından zarar görmiyeceği de besbellidir. Daha sonraki tarihî dönem için ise, söyliyeceğimiz şudur: Kim kaderini Türkiye halkının kaderine, kim mutluluğunu Türkiye halkının mutluluğuna bağlamışsa, eninde sonunda onun yüzü gülecektir. Ve kimin kaderi emperyalizmin ve işbirlikçilerinin kaderine bağlıysa, onun sonu hüsran olacaktır.

TÜRK SOLU

Anayasa Mahkemesi yetki kanununu iptal etti

Sermaye çevreleri, devlet parasının işbirlikçilere peşkeş çekilmesini önleyen kanunun iptali üzerine, yeni bir kanun daha hazırlanmasını teklif etmektedirler. Fakat bu defaki kanunun daha akıllıca hazırlanmasını istemektedirler.

Anayasa Mahkemesi 933 sayılı Kalkınma Plânlarının uygulanmasına dair kanunun —Yetki Kanunu— önemli maddelerini Anayasa'ya aykırılığı dolayısiyle iptal etmiştir.

Dergimiz, Anayasa Mahkemesi kararından çok önce, 25 Şubat 1969 da bu konuya değinen bir yazı yayınlamıştı. Aslan Başer Kafaoğlu'nun yazdığı ve «1969 bütçesi Anayasa'ya aykırıdır» başlığını taşıyan yazıda şöyle denilmekteydi :

«Özel sektör 1968 bütçesinden bir Yağma Hasan'ın böreği gibi yararlanmıştır. 1969 bütçesinden de yararlanacaktır. Siyasî partilere yapılan yardımlar Anayasa'ya aykırı ise, Özel Sektöre Bütçeden verilen pralar çok daha aykırıdır......

...... Bay Demirel, 1969 programında tam 660 milyon lirayı programın 26 ncı maddesiyle Özel Sektöre vermeyi programlamışsınız. hangi hakla, Anayasa'daki hangi yetkiyle Özel Sektöre veriyorsunuz? Ve sayın Demirel, gene 1969 programının 43 üncü maddesinde «karma teşebbüs» adlı bir kamuflaj arkasında gene Özel Sektöre 140 milyon lira daha dağıtmaya karar vermişsiniz, bunların dökümü kararnameye ekli 2 No. lu listede görülüyor. Bu dağıtacağınız paraların, kamu mallarının kamu hizmetlerine harcanabileceği şeklindeki Genel Hukuk ilkelerine ve Anayasa'ya uygunluğunu savunabilir misiniz? Siz 933 sayılı kanun ve ona dayanılarak çıkarılan kararnamelerle dillerde dolaşan «Devletin malı deniz yemiyen domuz» şeklindeki acı tekerlemeyi kanunlara ve kararnamelere sokarak onları kurumlaştırdınız. Böyle bir iktidara başkanlık etmektesiniz.»

Anayasa Mahkemesi, 933 sayılı Kanunun bazı maddelerini iptal edince sermaye çevrelerinde büyük bir panik doğdu. Ardarda demeçler veriliyor, bildiriler yayınlanıyordu. İktidar da şaşalamıştı. Fakat 202, 261 ve 1567 sayılı Kanunlara dayanarak, yatırım indirimi, ihrcatta vergi indirimi, vergi iadesi, yabancı turistlerin bozduracakları dövizlere prim verilmesi gibi uygulamalara devam etmiştir.

Sermaye çevreleri, devlet parasının işbirlikçilere peşkeş çekilmesini önleyen kanunun iptali üzerine, yeni bir kanun daha hazırlanmasını tekiif etmektedirler. Fakat bu defaki Kanunun daha akıllıca hazırlanmasını istemektedirler. İstanbul Ticaret Odasının haftalık yayın organı İstanbul Ticaret'te, Tarık Buğra imzalı yazıda şöyle denilmektedir:

«Biz bu anlayışla tekrar ediyoruz; «Kalkınma Plânının Uygulanması Esaslarına Dair Kanun»un, vatandaşlara «düzen değiştirilmesi» gibi gelen iptâli ile ilgili ruhun ve tutumun ihyâsı için bir an önce teşebbüse geçilmeli, iptal sebeplerinden arınmış bir yeni kanun hızla hazırlanmalıdır.

Söylemeye lüzum bile yok: Bu iş sermâye gruplarından ve müteşebbislerden önce ve çok daha önemle Türkiye kalkınmasını ilgilendirmektedir.»

Yeni kanunların ömrü ne kadar olur bilinmez ama, işbirlikçilerin halkımızı daha rahat soyabilmenin yollarını ısrarla aradığı ortadadır.

Hacettepe'de Gericiler ezildi

Hacettepe üniversitesinde geçen hafta olay çıkartmak isteyen gerici bir grup, devrimcilerden hakettiği cevabı almıştır.

Fen ve Mühendislik Fakültesi Öğrenci Derneği seçimlerini sosyalistlerin kazanmasını hazmedemiyen 20-25 kişilik bir gerici güruh, devrimcilerin «Bağımsız Türkiye!» diye hep bir ağızdan tempo tutmasına karşı sahte milliyetçi ve ümmetçi şiarlarla devrimcilerin üzerine yürümeyi denemişlerdir. Bunun üzerine harekete geçen devrimciler, sahte milliyetçileri ve ümmetçileri susturmuştur. Bu arada çıkan olaylarda, 10-15 gerici, hastahanenin acil servisine sevkedilmiştir.

Gericiler, herhalde bundan sonra devrimci gençliğin kalelerinden biri olan Hacettepe Üniversitesinde bu soy denemelere girişme cesaretinde bulunamıyacaktır.

Baskı Yöntemleriniz bizi güçlendirecektir

29 Ekim Cumhuriyet bayramı günü, Devrimci arkadaşlarımızdan Zihni Ayhan'ın başkanı bulunduğu Adana Toplumcular Derneği bir bildiri yayınlamıştır. «TÜRK HALKINA» diye başlıyan bildiride şöyle denilmektedir:

Bundan 46 yıl önce; başlarında Amerika Birleşik Devletleri'nin de bulunduğu emperyalist saldırganları yurdumuzdan atan Kemalistler, Türkiye Cumhuriyetini ilân ediyorlardı.

Bugün ise, Amerika, askerleriyle, üsleriyle, atomik silâhlariyle, barış gönüllüsü adındaki casuslariyle ve uzman dedikleri karanlık niyetli adamlarıyla yurdumuzdadır. Ve Türkiye 46 yıl önce Cumhuriyetini ilân eden «Tam bağımsız Türkiye» değildir artık.

Askerleri daha birkaç gün önce Samsun'da Türk Bayrağını yırtarken, emperyalist Amerika bugün, ADANA'da Cumhuriyet bayramı törenine çelenk gönderme küstahlığını gösterip, Türk halkının MİLLİ ONURU ve BAĞIMSIZLIK DUYGULARI ile açıkça alay etmekten çekinmemektedir.

MİLLİ BAYRAMLARIMIZDA Amerikan subayları RESMEN tebrik kabul etmektedirler.

KİM ADINA?

50 yıl önce Türk halkının bağımsız yaşama hakkına kasteden EMPERYALİSTLER SÜRÜSÜ adına mı, bugün vatanımızı çiğneyen çizmeleri adına mı?

Atatürk'ün Türk gençliğinin damarlarındaki asil kana emanet ettiği CUMHURIYETİMİZE ve MİLLİ BAĞIMSIZLIĞIMIZA kıskançlıkla sahip çıkmanın, gerçek milliyetçiliğin en önde gelen görevi olduğu inancıyla, Türkiye «TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK» bir ülke oluncaya dek emperyalistlerin bu tür «Kutlamalarının» iki yüzlülük ve küstahlıktan öte bir anlam taşımadığını tüm halkımıza hatırlatıyoruz.

Bildiri halka dağıtılırken Emniyet Birinci Şube Memurları, Dernek Başkanı Zihni Ayhan'la Faruk Türünz'ü yakalıyarak Emniyete götürmüşlerdir. «Sizlere sigara kâğıdı bile dağıttırmıyacağız» diyerek arkadaşlarımızı dövmeye başlayan polisler hırslarını alamıyarak devrimci öğrenci liderlerinden Deniz Gezmiş'e de bu arada küfür etmişlerdir. Üç saat aralıksız bu dayak ve küfür faslından sonra her ihtimale karşı Hükümet Tabibinden bir de rapor alarak işlerini sağlama bağlamışlardır.

Daha sonra iki genç Savcılığa götürülmüş ve Savcının «Bildiride bir şey yok, ben size çocukları bırakın dememiş miydim, ne kafasız adamlarsınız» şeklinde sözüne karşılık, polis şöyle cevap vermiştir: «Efendim, bizim suçumuz yok, Vali Paşa emretti» demiştir. Bu söze sinirlenen Savcı: «Tahkikatı ben mi yoksa Vali Paşa mı yürütüyor» diyerek arkadaşlarımızı serbest bırakmıştır.

Kendi görevlerini bir yana bırakarak, Amerikan emperyalizminin bekçibaşılığını yapan yerli Amerikacılardan, elbet bu davranışlarının hesapları sorulacak ve onların her baskı hareketi bizi güçlendirecektir.

İşçinin Tiyatrosu sokak oyunlarına başlıyor

Geçen sene kurulan İŞÇİNİN TİYATROSU adlı topluluk bu sene de SOKAK VE SAHNE oyunlarına başlıyacaktır. Tiyatronun repertuarında şu oyunlar yer almaktadır:

VATAN YAHUT AMERİKA
GREVLER
GECEKONDU
SÜNGER AVCILARI
NÂZIM HİKMET'in ŞEYH BEDRETTİN DESTANI ve SEVDALI BULUT
CAN YÜCEL'in Çevirdiği SALOZ'un TÜRKÜSÜ (P. Weiss'dan)

Bunun yanında, devrimci tiyatro bilincini gençlere aşılamak ve Tiyatronun geçen yıl kullandığı, Brecht ve Streihler'in geliştirdiği diyalektik ve şiirsel diyalektik yöntemini, Türkiyenin gerçekle rini göz önüne alarak, Türk Tiyatrosuna yerleştirmek amacıyla ücretsiz tiyatro kursları açmış bulunmaktadır:

Kurslara Kayıt İşlemleri 5-6-7-10 Kasım tarihlerinde saat: 15.00 - 17.00 arası Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Öğrenci Birliğinde (Fındıklı) yapılacaktır.

DÜZELTME

Dergimizin geçen sayısının başyazısında 1. paragrafın 3. satırındaki «kararmış» kelimesi «kararmamış» olacaktı. Düzeltir, özür dileriz.

Ekim devriminin 52. yılı

7 Kasım, tarihte, ekim ihtilâli diye anılan Sovyet Sosyalist devriminin 52.ci yıl dönümüdür. Ekim ihtilâli emperyalist dünya sisteminin çökmekte olduğu, sosyalist düzenlerin kurulduğu çağımızın bir dönüm noktasıdır. Ekim ihtilâli, burjuva demokratik devrimler çağının kapandığı, dünya üzerinde Millî demokratik devrimler ve sosyalist devrimler çağının başladığı bir tarihî olaydır. Ekim ihtilâli, dünyada ilk defa bir ülke proleteryasının en yakın müttefiki olan yoksul köylülerle birlikte sınıfsal iktidarını gerçekleştirmesinin başlangıcıdır. Bu kadar önem taşıyan bu olayın, Türkiye'de millî kurtuluş mücadelesi verenlerin hiç bir zaman akıldan çıkarmamaları tarihi deneylerinden çıkarılmış derslerden yararlanmaları gereken çok büyük özellikleri vardır. Hiç bir devrimcinin 1917 devrimini, onun özel şartlarını ve onun pratiğinden çıkmış evrensel gerçeği bilmeden mücadelesini sağlam ve emin adımlarla yürütmesine imkân yoktur.

Yarı bağımlı yarı feodal bir yapıya sahip, her türden küçük burjuva düşüncesinin, proleter ideolojisinin içinde at oynattığı, türlü oportünizm eğilimlerinin gerçek devrimci hareketimizi saptırmaya uğraştığı Türkiye'mizde Ekim İhtilâlinin doğru biçimde anlaşılması şarttır. Amerikan emperyalizminin, kendi ihraç metâı anti-komünizm ideolojisinin, Türkiye'de, kafaları emperyalizmin istediği biçimde şartlanması için öğrettiği bir sürü yalan ve uydurma bilgiler halkımızın Ekim İhtilâlini doğru biçimde değerlendirmesine engel olmuştur. Her türlü yanlış açıklamaya karşı çıkmak, doğruları en bilimsel yanı ile halkımıza öğretmek devrimcilerin ödevidir. Gerici ideolojiler millî demokratik mücadelemizin hedeflerindendir. Hiç bir proleter devrimcisi, Kemalist devrimci, ilerici aydın emperyalizmin yaydığı anti-komünist ideolojinin peşine takılamaz.

Lenin, 1917 devriminin en kritik günlerinde devrimi başarıya ulaştıran devrim ordusunun erleri işçilerle.

Çarlık Rusya'sının yıkıntısı üzerine Lenin'in önderliğinde inşa edilmiş olan Sovyetler Birliği, kuruluşundan itibaren dünyadaki millî kurtuluş hareketlerini bütün gücü ile desteklemiştir. Emperyalizmin hegemonyasındaki yoksul halklar kurtuluş mücadelelerinde, türlü sıkıntılar içinde bulunan dünyanın ilk sosyalist devletinin desteğini görmüşlerdir.

Aynı şekilde, sosyalizmi kuran ülkelerin de emperyalizmin boyunduruğu altında olan ve kurtuluş savaşı veren ülkelerin mücadelelerinin güçlenmesine ihtiyacı vardır. Çünkü kendisi için de en büyük tehlike emperyalizmden gelebilecektir.

Emperyalistlere karşı silâhlı mücadele içinde olan M. Kemal'in önderliğindeki emekçi Türkiye halkı Sovyetler Birliği halkının büyük desteğini görmüştür. Emperyalizmin güçlerinin Rusya'da karşı devrim yapmak istedikleri kurtuluş savaşımız döneminde, Sovyet hükümeti Kemalistleri destekleyerek emperyalistlerin gücünün zayıflamasını sağlamıştır. Türkiye'nin emperyalizmin ideolojik baskısı altında tutulduğu günümüz şartlarında bile bu gerçek saklanamamaktadır. 1923 Kemalist Türkiyesi ile Lenin'in Sovyetler Birliği dost idiler. Dostlukları bütün dünyayı yutmak isteyen emperyalizme karşı olmalarındandı. Bugün ise Türkiye NATO'nun ileri karakoludur ve halkımıza Sovyetler Birliğine düşmanlık bilinci aşılanmaktadır.

Anti-komünizm emperyalizmin elinde bir gerici silâhtır.

Ekim İhtilâli Bolşevik Partisinin iktidarı, burjuvazi ve onunla işbirliği eden partilerden aldığı bir harekettir. Proleterya ve en yakın müttefiki yoksul köylüler, yönetimi ele almışlar ve Sovyetler Birliğinde sosyalizmin kurulması yolunda mücadelelerini sürdürmüşlerdir. 1917 Burjuva Demokratik Devriminden önce ve sonra, Lenin ve partisi, proleterya diktatörlüğünün kurulması için Marks ve Lenin'in koyduğu ilkelerle ülkelerinin ve dünyanın somut şartlarını birleştirmişler, buna uygun strateji ve taktikleri uygulayarak başarıya ulaşmışlardır.

Lenin, sonradan, Bolşevik ve Menşevikler olarak ayrılan Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisinin kuruluşundan beri sağ ve sol oportünist görüşlerle kıyasıya mücadele etmiş, partisini Marksizm'in gösterdiği Devrimci yolda tutmayı başarmıştır. Bu Ekim İhtilâlinin başarıya ulaşmasının en büyük etkenlerinden birisidir.

Lenin şöyle demektedir:

Demokratik devrim ile demokrasi, zaman ve mekân dışında, tarih ve gerçek durumların dışında saf birer benliğe sahip değillerdir. Demokrasi ile sosyalizm arasında salt bir kesinti, bir „Çin Seddi yoktur; ve fakat bir ayniyet veya bir karışma veya basit bir süreklilik de yoktur.

Demokratik burjuva devriminin sınırları vardır; ve fakat bu sınırlar önceden çizilmiş değillerdir. Bu sınırlar belirli olmakla beraber, mantıkça, soyut olarak değillerdir. Demokratik burjuva devriminden çıkan ekonomik muhteva gibi, politik şekil de onu başaran sosyal güçlere bağlıdır. Bu ihtilâl böylece az veya çok uzağa, az veya çok gerçek bir demokrasiye doğru itelenebilir. Ve gerçek demokrasi yolunda —burjuva karakterli de olsa— ne kadar ileri gidilirse, sosyal ve ekonomik ilişkilerin dönüşümüne doğru geçiş o kadar kolay olur.»

Bu ilkeden hareket ederek, burjuva demokratik devrimi döneminde işçi sınıfı en aktif rolü oynamış ve onu başaran sosyal güçlerden biri olmuştur. Burjuva demokratik devrimi ile sosyalist devrim hiç bir zaman birbirine karıştırılmamıştır. Ama o dönemde Bolşevik Partisi kendisini sosyalizme varacak şekilde hazırlamıştır.

Rusya o dönemde Emperyalizm zincirinin en zayıf halkasını teşkil ediyordu. Lenin, Burjuva Demokratik devrimi olur olmaz, sosyalist devrim mücadelesi yapmak gerektiğini ortaya koymuş, Marksist - Leninist kesintisiz devrim teorisini başarılı bir biçimde uygulamıştır.

Bugün Anayasanın değiştirilmesini savunmak emperyalizmin

Siyasî hakların iadesi konusunda tartışmalar yeniden başlamıştır. Bu konuda proleter devrimcilerin tutumu ne olacaktır?

Siyasî hakların iadesi, İnönü tarafından ortaya atıldığında, toplumumuzdaki tüm ileri güçler bu tasarrufa karşı çıkmışlardı. Çünkü, siyasî hakların iadesi, özellikle proleter devrimcilerinin gözünde, birinci olarak karşı-devrimci yolda atılmış açık bir adımdı. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin 27 Mayıs'tan bu yana yeniden tezgâhladığı karşı-devrimci gidişin meşrulaştırılmasıydı. İkinci olarak da, toplumumuzun ilerici kanadının önemli bir kısmını bağrında barındıran CHP'nin yöneticilerinin seçim manevrası görünümünde emperyalizmle uzlaştığının kanıtı idi.

Bu iki önemli neden, siyasî hakların iadesi konusunda proleter devrimcilerinin kesin tutumunu tâyin etti. Şiddetle karşı koydular ve tüm devrimci güçlerle saf tuttular.

Bugün aynı konu yeniden önümüze gelmiştir. Ve proleter devrimcileri tutumlarını yeniden belirlemelidirler.

Siyasî hakların iadesinin karşı-devrimci niteliği, Mayıs ayından bu yana, özellikle seçimlerden sonra daha belirginleşmiştir. Çünkü, Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi AP iktidarı için bu konu, DP'ye bağlı kitlelerin oyunu kazanmak için kullanılan bir propaganda aracı olma niteliğini yitirmiştir. Ve siyasî hakların iadesi, AP için yalnızca anti-kemalist karşı devrimi meşrulaştırma yönünde atılacak bir adım niteliğini taşımaktadır.

Diğer yandan siyasî hakların iadesi, CHP yöneticileri için de bir seçim manevrası olmaktan çıkmış, doğrudan doğruya emperyalizmle uzlaşmanın kanıtı hâline gelmiştir. İşte bu iki nedenden ötürü eski DP'lilere siyasî hakların iadesi karşı-devrimci bir nitelik taşır ve proleter devrimcilerinin kesinlikle karşı çıkmalarını gerektirir.

Bu arada sol olarak tanınan bir derginin yorumuna da değinmekte fayda vardır.

İdris Küçükömer'in beyanatlarından hizaladığı anlaşılan dergi, siyasî haklar konusunda emperyalizmin görüşlerine hizmet etmektedir. Bu görüşler, 1950 seçimlerini «Halk Devrimi» kabul etmenin doğal sonuçlarıdır. 1950 seçimlerinde emperyalizmin ortaklarının ve müttefiklerinin iktidara gelişini «Halk Devrimi» olarak kabul edince, bu halk devriminin kahramanlarını savunmak da doğal oluyor. Bu konuda ilk işareti 27 Mayıs 1969 tarihli ANT dergisinde İdris Küçükömer vermiştir. Küçükömer, 7. sayfadaki yazısının dördüncü bölümünde TİP'e önemli öğütler veriyor ve yöneticileri uyarıyordu. Küçükömer bu yazısında şöyle demişti: «Generallerin Anayasayı sadece biz değiştirebiliriz der gözüken son tutumu karşısında hangi Anayasayı, hangi çeşit devrimi savunuyorlar? Bize göre, iki büro-katın reyini kazanırken, kitleleri kaybediyorlar.» Son sayısında ise ANT şöyle demektedir: Siyasî hakların iadesi konusunda seçimlerden sonra endişe verici bir gelişme olmayacaktır. Çünkü vatandaşın kahir çoğunluğu (oy verenlerin yüzde doksanbeşi,) Anayasayı değiştirmek isteyen partilere oy vermiştir. O halde Anayasa değiştirilebilir. Kaldı ki bir çok ileri hükümleri taşımakla beraber, Tabii Senatörlük gibi bir satanat müessesesini meşrulaştıran, kamulaştırmaları ancak rayiç değeri üzerinden on yılda yapılabileceği hükmünü getirerek aslında kamulaştırmayı imkânsız kılan ve 141-142. maddelerin kendisine aykırı olmadığı iddia edilen bir Anayasayı bütünüyle savunmak hatalıdır.

İnsanlar kimi zaman iyi niyetle hatâlı yorumlar yapabilirler. Bu, ideolojiyi iyi kavrıyamamış olmaktan, şartları iyi değerlendirememiş olmaktan ileri gelir. Fakat, iyi niyetle de yapılsa, hatalı yorumlar son tahlilde karşı-devrimci görüşlere hizmet eder. Bundan ötürü, mutlaka düzeltilmesi ve hatayı yapan tarafından özeleştiri yapılması gerekir. Ancak hatalı yorumlar yapılırken, karşı-devrimci görüşleri savunmak için hileye başvuruluyorsa, bir iyi niyetten bahsedilemiyeceği açıktır. Bu takdirde söz konusu olan, ülkemiz şartlarında, emperyalizme bilinçli olarak hizmettir. İşte sözü geçen dergide, siyasî hakların iadesi konusundaki yorumda emperyalizm ve işbirlikçileri nin Anayasanın değiştirilmesi konusundaki görüşleri savunulurken iki hileye başvurulmuştur.

Birincisi, emperyalizmin boyunduruğundaki bir ülkede, feodal kalıntıların hâkimiyetini sürdürdüğü bir ülkede seçimler, halkın bağımsız iradesinin tezahürü sayılmaktadır. Yani oyların çoğunluğunun anayasayı değiştirmek isteyen partilere verilmiş olması, halkımızın Anayasayı değiştirmek istediğinin kanıtı sayılmaktadır. Hem de nasıl bir ortamda? Yapılacak değişikliğin gerici bir değişiklik olacağının yüzde yüz olduğu bir ortamda...

Tunçkanat: CIA raporlarını açıkladı

İkinci hile, rakamlarda yapılan hiledir. Dergi bir yandan adı geçen partilerin kullanılan oyların yüzde doksan beşini» aldığını söylerken, hemen ardından bu oranın, «vatandaşların kahir çoğunluğunu» meydana getirdiğini iddia etmektedir.

Devrimci mücadelenin hezimetini ilân etmek için en umulmadık istatistik cambazlıklarına başvuran, TİP'in oylarının düşüş oranı olarak yüzde otuzyedi gibi cidden takdire sayan rakamlar bulan bu dergi, emperyalizm ve işbirlikçilerinin görüşlerini savunmak söz konusu olunca, nedense bu hünerini unutuvermektedir.

Ama biz kendilerine hatırlatalım: Türkiye'nin 34 milyon nufusundan 14.788.552'si seçmenlik hakkına sahiptir. Bu seçmenlerden ancak 9.516.035'i oyunu kullanmıştır. Oyunu kullanan seçmenlerden yarım milyonunun oyu geçersiz kabul edilmiştir. İşte «vatandaşın kahir çoğunluğu» diye ilân edilen rakkam, bütün bu badireleri atlatan dokuz milyon oyun içindedir. Sırası gelmişken şunuda hatırlatalım: Türkiyede seçmenlik hakkı 21 yaşını doldurmuş olanlara tanınmaktadır. Demek ki, 18-21 yaş arasındaki nice genç «iradesini» beyan edememektedir. O halde vatandaşların «kahir ekseriyetini» tayin ve ederken, vazgeçtik sosyalistlikten, solculuktan, liberal anlamda dürüst olmak bile meseleyi halledecektir.

AP iktidarının eski DP iktidarından daha ilerici olduğunu imâ etmek emperyalizmin dümen suyuna girmektir.

Gelelim Anayasanın bütünüyle savunulup savunulmıyacağı meselesine... Beylerimiz anayasanın bütünüyle savunulamıyacağı kanaatindedirler. Çünkü anayasada Tabii Senatörlük gibi bir saltanat müessesesi vardır. Ne yapar bu saltanat müessesesi?

Senatoda emperyalizmin işbirlikçilerine karşı en çetin mücadeleyi verir. Örneğin CIA nın gizli raporunu elde ederek açıklar ve halkımızda emperyalizme karşı bir birikimin sağlanmasına hizmet eder. Toprak reformu ister, petrollerin, madenlerin millileştirilmesini ister. Ordunun emperyalizmin vesayetine girmemesi için direnir, «ulusal ordu» ister. Yani, çalışmaları anti-emperyalist ve demokratik yöndendir. Fakat bütün bunlar sosyalist (!) dergi yazarlarını rahatsız eder. Çünkü onlara göre, Tabii senatörlük müessesesi hiç de «demokratik» değildir. Buna mukabil on yıllık iktidarları sırasında emperyalizmin borusunu öttüren, milli servetlerimizi emperyalizme peşkeş çeken, 1951'de, yani iktidara geldikten bir yıl sonra Türkiye sosyalistlerinin pek çoğunu zindanlara, tabutluklara atan, yıllarca falakaya yatıran, sosyalistler zindanda iken 141. maddeye idam hükmü koyduran, Celâl Bayar ve avanesinin siyasî haklarının iadesi çok daha demokratiktir!

emellerine hizmet etmektir!

Emperyalizmin AÇIKÇA kontrol ettiği basın da tıpkı böyle düşünüyor!

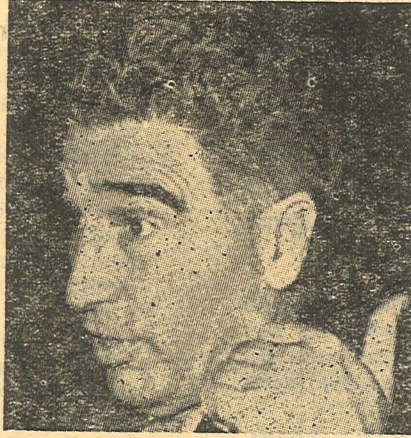
Bu yazarlara göre, 1961 Anayasası bütünüyle savunulamaz. Çünki «Anayasada kamulaştırma müessesesi işlemez haldedir». Bir daha hile yapılmakta devrimci komuoyu bir daha aldatılmak istenmektedir. «Bütünüyle savunulamaz» sözünden kasıt nedir? Anayasanın ileri bir yönde değiştirilmesi söz konusudur da, buna karşı Anayasayı bütünüyle savunanlar mı çıkmıştır? Yoksa Anayasanın emperyalizmin emellerine hizmet edecek yönde değiştirilmesi söz konusunda, buna karşı anayasanın tümüyle savunulması mı gerekmektedir? Hiç şüphesiz ki BUGÜN Türkiye'de ikinci durum söz konusudur. Yani, anayasanın ilerici bir yönde değiştirilmesi olanağı yoktur, fakat gerici yönde değiştirilmesi hazırlıkları vardır. Hile yapmayı bırakalım. Anayasa gerici bir yönde değiştirilmek istenirken, Anayasanın bazı ilerici yöndeki hükümlerinin uygulanma imkansızlıklarından bahsederek bütünüyle savunulmaması gerektiğini ileri sürmek, devrimci saflarda tereddütler yaratarak emperyalistlerin ve ortaklarının işlerini haddinden fazla kolaylaştırmaktır. Uygulama imkânlarından bahsettiğiniz hükümleri uygulamaya niyetli olan iktidar yoktur zaten ortada. Ama devrimci mücadeleyi sindirmek üzere yapılacak gerici değişikliği uygulamak için bütün halk düşmanları ales ta beklemektedir. Bu gerçeği görmemezlikten gelerek, hatta gözlerden gizlemeye çalışarak, ilerici teklifler önerme bahanesiyle halk düşmanlarının ekmeğine yağ sürmek, oportünistler için dahi pek şerefli bir şey değildir.

Af meselesi aslında emperyalizmin Türkiye'de günlük buhranlar yaratarak halkı temel meselelerinden uzaklaştırmak için kullandığı bir oyundur. Proleter devrimcileri af meselesinde hataya düşmemişlerdir.

Hem şunu iyi bilelim. İş,tümüyle savunulabilecek devrimci bir Anayasayı «tasvir» etme ye kalırsa, bu sosyalist (!) yazarlar, Anayasaya yönelttikleri eleştirilerin pek sudan olduğunu acı acı farkederler. Ama görev o değildir. Görev, halkımızın devrimci mücadelesine sınırlı da olsa, imkânlar tanıyan bir anayasanın karşı-devrimci saldırılara karşı korunmasıdır.

ANT dergisindeki yazı şöyle devam ediyor:«Kaldı ki Anayasanın değiştirilmekte olan maddeleri,**bir kısım vatandaşların** siyasî haklardan yararlanmasını önleyen maddeleridir.» (Siyahlar bizim. T.S.)

Madanoğlu: Ulusal Ordu

Burada «bir kısım vatandaş» sözü neyi anlatıyor? Bu derginin vatandaş dediği, ülkemizi Amerikan emperyalizmine peşkeş çekmiş vatan hainleridir. Vatan hainlerine «vatandaş» payesi vermek ne zamandan beri âdet olmuştur. Bildiğimiz kadarıyla bu adet şimdiyedek, emperyalizmin açık desteğini sağlayan bir kısım basının âdetiydi.

Bu cümleden bir kaç satır sonra, Bayar ve arkadaşlarının iktidarı alma imkânlarının kalmadığından bahsedilmektedir. Meseleyi bu açıdan koymak, kitleleri aldatmaktan başka neye yarar? Devrimciler için söz konusu olan Bayar ve avenesinin iktidarı alması değildir. Zira iktidarda zaten bir başka Bayar oturmaktadır. Celal Bayar'ın iktidarı alma olanağının kalmadığını, binaenaleyh siyasî haklarının iadesinin mahzurlu olmadığını söylemek, AP iktidarının DP iktidarından daha ilerici olduğunu îma etmektir. Şu evelenip gevelenmeden söylenseydi daha dürüst bir iş yapılmış olmazmıydı?

141-142. maddelerden mahkûm olanların siyasî haklarına gelince... bu, vatan hainlerinin affından ayrı savunulması gereken bir konudur. 141. ve 142. maddeler, vatan hainlerinin de dahil olduğu «bütün siyasî mahkûmların affı» gibi liberal kavramlarla savunulmaz. Çünkü, birinci olarak, 141 ve 142 den mahkûm olmuş sosyalistlerin siyasî haklarının iadesi için bir anayasa değişikliği gerekli değildir. Parlamentodan âdi ekseriyetle çıkacak bir kanunla siyasî haklarına sahip olabilirler. İkinci olarak, «bütün siyasî mahkûmların affı» parolası, vatan hainleri ile vatanseverleri aynı sepete koymaktır. Vatanseverlerin siyasî haklarının iadesini savunmak için, vatan hainlerinin de affını savunmak zorunlu değildir. ANT Dergisine göre Bayar ve avanesi ile 141'den hüküm giymiş vatanseverler arasında pek fark yoktur. Her iki taraf da «siyasî haklarından yoksun bırakılmış VATANDAŞLAR» kategorisine girmektedir. Bu, sosyalizmin Türkiye'deki tarihine karşı yapılmış en büyük saygısızlıklardan biridir.

Dünya kapitalist ekonomisi (3)

(Geçen sayıdan devam)

Mart başında Washington'da «altın havuzu»nun üyesi yedi ülkenin banka guvernörleri tarafından alelacele yapılan iki günlük toplantıda altına bir çift fiat koyma eğilimi belirmişti: biri merkez bankaları ve hükümetler arasında resmî muameleler için (burada altının onsu başına 35 dolar olan eski fiatı korunuyordu), öbürü de gayri resmî, pazar için. Aslında bu, eski altın fiatını enternasyonal değiştirmelerde sürdürmenin imkânsızlığını kabul etmektir.

«Altın havuzu»nun kararı aslında doların «plânlı» devalüasyonuna doğru ilk adımdır. Bu süreç de enternasyonal para piyasasının açık kanalları üzerinde zaten başlamıştır. 19 mart 1968'de bir Amerikan şirketi Engelhard Minerals and Chemicals, altının fiatının ons başına 39.5 dolar olarak saptamıştı. Ayni gün Handy ile Harman - altın eşya imal eden büyük bir imalâtçı, altın için daha yüksek yeni bir fiat kabul etmişti. Londra kambiyosunda 1 nisanda altının açılış fiatı ons başına son olarak 38 dolar iken, Paris borsası 37 ile 44 dolar arasında oynamaktaydı.

ABD basınında doları şimdiki değerde tutmak için doların kararsızlığının asıl sebebinin herşeyden önce Vietnam savaşı ile ilgili Amerika'nın dışarıdaki askerî harcamaların artmasından ileri gelen ödeme dengesi bozukluğunun ortadan kaldırılması için tedbirler alınması gerektiği fikri yaygınlaşmaktadır.

Kapitalizmin tarihi, bazı şirketlerin mallarına güvenin azalmasından doğan birçok borsa panikleri ve çöküntülerini yaşamıştır. Günümüzdeki altın paniği devlet otoritesi tarafından kutsallaştırılan para değerine yanı, hükümetlerin iç ve dış siyasetlerinde ekonominin devletçe düzenlenmesine karşı güvenin azalmasından ileri gelmektedir. Emperyalist devletin düzenleyici rolünün çökmesine tanık olmaktayız. Bu onun kapitalizmin ekonomik kanunları karşısında iktidarsızlığının kanıtıdır.

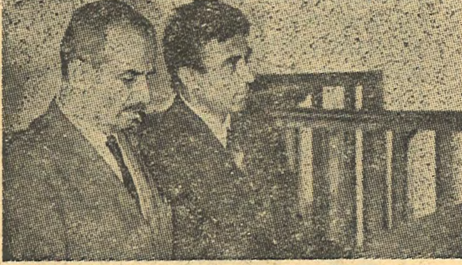
Kapitalist dünya için ciddî sınavlar saklıdır. «Kararlı» Amerikan refahının bir çok taraftarı bunu kavramaktadır. Öyle ki, Amerikan Cumhurbaşkanının ekonomi danışmanlar konseyinin yeni başkanı Arthur Okum «Amerikan refahının» bir tablosunu çizerek bir yandan bir duraklama olmadığını ima ederken, ebedî bir rerah makinasının patentine de sahip olmadığını, Amerikan ekonomisinin daima döngüsel gelişme güçlerine maruz kalmış olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Oysa günümüz koşullarında Amerika'daki bu bunalım, kapitalist Avrupa ve Japonya'ya kadar bir orman yangını gibi yayılabilir. Yani bir dünya ekonomik bunalımına dönüşebilir. Ve o bunalım Amerikan emperyalizminin savaş arabasına en sıkı şekilde çengellenmiş ülkelerin ekonomisini en şiddetli şekilde vurur.

— SON —

Siyasal Bilgiler Fakültesinde yaptığı konuşmadan dolayı
5 yıl ağır hapis, 3 yıl sürgün
cezasına mahkûm edilen, daha sonra beraat ettirilen
arkadaşımız Mihri Belli'nin konuşmasının tam metnini y

bugünün türkiye'sinde devrim

Türkiye'de, bugünün Türkiye'sinde devrimci eylem nedir sorusunu sorduğumuz zaman, devrimin ne olduğunu bilerek soralım.

Mihri Belli arkadaşımızın 17 Aralık 1967 günü Ankara'da Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde yaptığı konuşma hakkında açılan adlî kovuşturma, Ankara Birinci Ağır Ceza Mahkemesi'nin Yargıtay Bozma kararına uyarak beraat hükmetmesiyle sona ermiştir.

Savcılık tarafından açılan tahkikat Mihri Belli'nin konuşmasına dair bir haber yazısının TÜRK SOLU'nda yayınlanması üzerine dayandırılmıştı. Profesör Sahir Erman v.b. gibi profesyonel bilirkişilerden aleyhte rapor sağlıyan basın savcılığı Belli'yi o zamanki Yazı İşleri Müdürümüz Vahap Erdoğdu ile birlikte tutuklu olarak T. C. K. 142. maddenin ihlâlinden dava açtı ve ağır ceza mahkemesine sevketti. Vahap Erdoğdu hakkında ayrıca «Fidel Castro Konuşuyor» başlıklı yazıdan ötürü de gene 142. maddeden dava açılmıştı. Mahkeme konuşmanın banttan aktarılan yazılı metnini yeni bir bilirkişi heyetine inceletti. Prof. Dr. Münci Kapani, Prof. Dr. Hakkı Uma ve Prof. Dr. Uğur Alacakaptan'dan meydana gelen bilirkişi heyeti konuşmada suç unsuru bulunmadığı yolunda rapor verdiler.

Buna rağmen mahkeme, başkanının muhalefetine rağmen, çoğunlukla Mihri Belli'yi beş yıl ağır hapis ve üç yıl sürgün cezasına mahkûm etti. Vahap Erdoğdu beraat etti.

Mihri Belli'nin avukatları Halit Çelenk, Süleyman Köymen ve Niyazi Ağırnaslı mahkûmiyet kararını temyiz ettiler ve temyiz lâyihasına ek olarak konuşmanın metnini incelemiş olan 20 yi aşkın yüksek öğretim üyesi, profesör ve doçentin konuşmada suç unsurunun bulunmadığı, Millî Demokratik Devrim tezinin savunulmasının suç olamıyacağı yolunda raporlarını Yargıtay 5. Ceza Dairesine sundular.

Müdafaada sanığı ve vekillerini dinleyen Yargıtay 5. Ceza Dairesi, uzun bir incelemeden sonra oy birliği ile Mihri Belli'nin mahkûmiyet kararını esastan bozdu. Ve sonuçta Mahkûmiyet hükmetmiş olan Birinci Ağır Ceza Mahkemesi de Yargıtayın bozma kararına uyarak çoğunlukla beraat kararı verdi. Böylece Mihri Belli'nin konuşmasını yayınlamak mümkün olmaktadır.

Devrimci eylem nedir? Devrimci eylem, devrimi gerçekleştirme uğruna eylemdir. Onun için, ilk önce devrim nedir, onu inceliyelim. Şimdi en özet biçimde ifade etmek gerekirse, bir üretim tarzından daha ileri bir üretim tarzına geçiştir devrim.

Aşağıda konuşmanın mahkemece tayin olunan teknik bilirkişi tarafından banddan yazıya aktarılan metnini tam olarak sunuyoruz.

Mihri Belli'nin bu konuşmasının özelliği ilk defa olarak Türkiye'de ünlü 141. maddeden hüküm giymiş ve uzun yıllar hapis yatmış bir kimsenin gün ışığında ilk açık konuşması olmasındadır. Bu da, konuşmacının belirttiği gibi, Türkiye'de gerçek bir demokratik özgürlük ortamının yaratılması yolunda bir adımdır.

...... Yurt dışında da konuştuğum oldu, fakat Türkiye'de bu ilki. Ve bence bu, geçmişi 19. yüzyılın birinci yarısına kadar varan özgürlük uğruna mücadelemizin bir mütevazi kazancı sayılmalıdır. Şunu da belirtmek isterim: Bu ilk konuşmamın Siyasal Bilgiler Fakültesinde oluşu bence mutlu bir tesadüf. Gerici bir iktidara karşı anti-demokratik karşı - devrimi gerçekleştirme yolunda, faşist dikta düzeni kurma hevesinde bir iktidara karşı direnen millî güçler safında yer almış olan Siyasal Bilgiler Fakültesinde oluşu bu ilk konuşmanın; duvarlarında bu mücadelenin kurşun izlerini taşıyan bu kurumun içinde oluşu bu konuşmanın, bence mutlu bir tesadüftür ve ben bundan ötürü, kendi hesabıma gurur duyuyorum.

Örgütü küçümsemediğim şuradan belli ki, ben iki defa 141. maddeden hüküm giydim. 141. madde, biliyorsunuz örgüt maddesidir. Ve emekçiler örgütü olmadan olmaz. Bu besbelli. Arkadaşın bu konuya dokunması yerindedir. Emekçilerin adına lâyık bir örgüt kurulmalıdır, mutlaka kurulmalıdır.

Konumuz: «Bugünün Türkiyesinde devrimci eylem nedir? Evet. Devrimci eylem nedir? Devrimci eylem, devrimi gerçekleştirme uğruna eylemdir. Onun için, ilk önce devrim nedir, onu inceliyelim. Şimdi en özet biçimde ifade etmek gerekirse, bir üretim tarzından daha ileri bir üretim tarzına geçiş tir devrim. bu en özet bir tanımlamasıdır terimin.

Biliyorsunuz hepiniz, insanoğlu tarih boyunca, ileriye doğru akışında, insanlık toplumları değişik üretim tarzlarından geçti. İnsanoğlu, yaşantısını sürdürmek için gerekli ihtiyaçları doğadan elde ederken, değişik araçlara başvurdu; değişik ilişkiler kurdu: üretim ilişkileri, sosyal ilişkiler. Bu üretim tarzlarının belli başlıları, bildiğiniz gibi, beştir. (Kısa olarak anlatıyorum, bilinen şeyleri tekrarlamamak için. Bellibaşlıları diyorum, hepsini demiyorum.) Bunlar, ilkel komünal toplum, kölelik düzeni, feodalite, kapitalizm ve sosyalizmdir. Asya üretim tarzını katmadım. Basit tutmak için, özet halinde tutmak için konuyu. Asya üretim tarzı diye ayrı bir üretim tarzını reddettiğimden ötürü değil, ya da küçümsediğimden ötürü değil. Asya üretim tarzı terimini (biliyorsunuz) Marx kullanmıştır. Fazla üzerinde durmamıştır, fakat kabul ettiği bir gerçektir. Ve, Asya üretim tarzının feodaliteye benzer ekonomik yanları vardır. Örneğin, ikisi de bir sınıf toplumudur, ikisinde de sömürü vardır; ikisinde de üretim, mahalli tüketim içindir vesaire. Ve bu ekonomik benzerlikler yanında fedolatiden ayrı yanları, değişik yanları da vardır. Daha çok hukuki yanları; bu yanları bakımından ayrı olarak ele alınabilir. Ama bir eğilim var: ekonomik benzerlikleri hukuki farklardan daha az önemli saymak eğilimi. Bu yanlıştır. Buna ben şahsen katılmıyorum. Bu konu hakkında bu kadar.

Bu saydığımız beş üretim tarzının birinden bir sonrakine geçiş, devrimdir. Komünal toplumdan.. komünal toplum biliyorsunuz sosyalist bir toplumdur. İlkel komünal toplumda biliyorsunuz sınıf yoktu. Sömürü yoktu ilkel komünal toplumda. Yani, insancı açıdan bakarsak, özlenebilecek bir toplumdu, ama komünal toplumdan köleliğe geçiş, kölelik düzenine geçiş devrimdir. Toplumun bir zorunlu adımıdır. Binaenaleyh devrimdir. İnsancı açıdan bakmıyalım, bilimsel açıdan devrimdir. Kölelik düzeninden feodaliteye geçiş, toplumun bir ileri

yayınlıyoruz

ci eylem nedir?

Mihri Belli

adımıdır, devrimdir. Feodaliteden kapitalizme geçiş devrimdir. Ve tabiî sosyalizme geçiş de devrimdir. Ve illâki merdivenler teker teker aşılmıyor. Bir toplum düzeninden bir sonrakine geçildiği gibi, daha sonrakine de geçildiği görülüyor. Örnekler var tarihte bundan da. Örneğin, Japonya'da ilkel komünal toplumdan kölelik düzeninden veyahut da Asya üretim tarzından geçilmeden, doğrudan doğruya feodaliteye geçilmiştir. Bu bir ilginç örnektir. Örneğin Hindistan'da (şüphesiz toplumun kendi iç dinamizmi sonucu değil de dış etki ile) asya tipi üretim tarzına benzeyen bir toplumdan İngiliz emperyalizminin, İngiliz sömürücülerin ülkeyi işgalleri sonucu Asya kapitalizmi diyebileceğimiz, bizimkine benzer bir kapkaç kapitalizmine geçilmiştir. Aşamaları teker teker aşmadan, Sovyetler Birliğinde, Sovyetler Birliğinin kenar ücra köşelerinde, Ekim Devriminden sonra çobanlık ekonomisinden, yani aşağı yukarı barbarlık düzeninden, ilkel komünal toplumdan, doğrudan doğruya sanayileşmiş sosyalist topluma geçilmiştir. Devrimi bir geriki üretim tarzından bir sonrakine değil, bir üretim tarzından daha sonraki üretim tarzlarından birine geçiş diye tanımlayabiliriz. Ve bu geçiş yolunda ileriye doğru bir adım, devrimci bir adımdır.

Bu konu üzerinde özellikle duruyorum, çünkü bizde devrim lâfı çok kullanıldı. Olumlu bir reform olan bilmem harf inkılâbı diyelim. İnkılâp lâfı kullanılır, ama bir reformdur. İnkilap devrim olduğuna göre, harf devrimi, şapka devrimi, kıyafet devrimi filan diye gitmiş. Devrimin bilimsel anlamı üretim tarzında değişikliktir. Ve üretim tarzında değişiklik de, yeni üretim tarzını kurmakta çıkarı olan sınıfın, ya da sınıfların eski üretim tarzını muhafaza etmekte çıkarı olan sınıf ya da sınıfların eski üretim tarzını muhafaza etmekte çıkarı olan sınıf ya da sınıflara karşı galebesiyle olur. Devrim budur.

Türkiye'de, bugünün Türkiye'sinde devrimci eylem nedir, sorusunu sorduğumuz zaman, devrimin ne olduğunu bilerek soralım.

Evet... devrim kavramını tarih açısından koymaya çalıştık, özet olarak bunu ne maksatla yaptığımızı da söyledik. Tarih merakımızı gidermek, ya da bilmem teoriyi tarihe uygulama egzersizleri maksadı ile değil. Daha önemli bir amacımız var. Amacımız sonuç çıkartmak, kendi eylememiz için sonuçlar çıkartmak... Amacımız, Türk toplumunu halkın yararına değiştirmek. Bu toplumun içindeyiz ve bu toplumdan sorumluyuz hepimiz, amacımız bu. Teorinin amacı bu. Soyut, havada teori, devrimci anlamda teori değildir. Devrimci teori, uygulanacak olan, eyleme geçecek olan teoridir.

Bu konu üzerinde özellikle duruyorum, çünkü bizde devrim lâfı çok kullanıldı. olumlu bir reform olan bilmem harf inkılâbı diyelim. İnkılâp lâfı kullanılır, ama bir reformdur. Devrimin bilimsel anlamı üretim tarzında değişikliktir.

Çağdaş tarihte iki cins devrim görüyoruz. Birisi, burjuva demokratik devrim, öteki sosyalist devrim. Burjuva demokratik devrim nedir? Burjuva demokratik devrim,siyasî bakımdan (iktisadî değil) eşit vatandaşlar topluluğu olarak, ulusun varlığına engel olan feodal kalıntı olarak, dış (emperyalist) müdahale olarak ne varsa, onların yok edilmesi demektir. Ve ulusun yaşadığı toprak parçasında egemen kılınması demektir. Bağımsız ve demokratik bir ülke olmak demektir. Bu bakımdan millî bağımsızlık davası, burjuva demokratik devrimin görevidir. Ve demokratik devrimi yapan sınıflar, ondan yana olan sınıflar, emperyalizm, onunla işbirliği yapan sermaye çevreleri ve feodal ağa takımı dışında tüm ulustur. Küçük burjuvazi dahil! Şehir ve köy burjuvazisi, yani dükkâncı; zanaatkâr, atölye sahibi, yanında birkaç kişi çalıştıran ve dolayısıyla sömüren... Onun sömürüsüne son verme zamanı gelecektir ama şu an değil. Şunu kesin olarak bilmemiz lâzım: Sosyalizm bağımsız ülkede olur. Ve sosyalist temel şiarlar bağımsız ülkede atılır. Bu demek değildir ki, sosyalist teoriyi benimsetmek için geceyi gündüze katarak çalışamıyacağız. Ama sosyalizm temel şiarını atmak için, «İç sömürüyü kaldıracağım» diyebilmek için, mutlaka bağımsız bir ülke gerekir. Onun için burjuva demokratik devrimin birinci aşamasıdır, sosyalist devrime yolu hazırlayacak olan aşamadır. Ve burjuva demokratik devrimi gerçekleştirmeden, sosyalist devrim yapamazsın. Atlayamazsın bu aşamayı. Bir büyük devrimcinin dediği gibi, «mangalda yakamazsın, veyahut emirnameyle kaldıramazsın» bu aşamayı. Onun için demokratik devrimin şiarı şudur: Emperyalizme karşı, işbirlikçi sermaye çerrelerine karşı, ki buna Türkiye'de bankalar da girer, dış ticaret sermayesi girer. Ve dış ticaret sermayesinin millileştirilmesi şiarı bu bankaların millileştirilmesi şiarı, sosyalist bir şiar değildir. Millî bağımsızlığı hedef tutan bir şiardır. Buna sosyalist olmayan bir kimse katılmıyorsa, tutarlı milliyetçi değildir. Ve bunu sosyalistlerin tekelinde bir şiar olarak göstermek kadar yanlış ve zararlı ve bölücü bir şey olamaz.

Çağdaş tarihte iki cins devrim görüyoruz. Birisi, buruva demokratik devrim, öteki sosyalist devrim. Burjuva demokratik devrim nedir? Burjuva demokratik devrim, siyasî bakımdan (iktisadî değil) eşit vatandaşlar topluluğu olarak, dış (emperyalist) müdahale olarak ne varsa, onların yok edilmesi demektir.

Toprak reformu, feodalitenin silinmesi şiarı, toprak reformu şiarı... Toprak reformu nedir özünde? Toprak reformu, köylüyü toprak sahibi kılmak şiarıdır. Yani köylüyü küçük - burjuva yapmak demektir. Köy küçük burjuvazisi yaratma şiarıdır. Ve o köylü, küçük - burjuva olduktan sonra, sosyalist devrim aşamasında ne yapacaktır, belli değil. Ama zorunlu bir aşama. Ağalığı, feodal ağalığı yıkmak için zorunlu bir aşama. Onun için o rizikoyu göze alarak onu küçük - burjuva yapıyoruz bir süre için. Ve demek ki, emperyalizme karşı, işbirlikçi sermaye çevrelerine karşı, feodal ağa takımına karşı ve (çizgi çizemiyorum) onların etkisi altında diğer tabakalara karşıdır demokratik devrim (...) Onlar bilinçli, kendi sınıflarının adamı değildir. Eğer bunda, diyelim ki, şu örtüyü dokuyan ve, millî sermaye niteliği taşıması gereken bir müessese sahibi banka kredisi meselesi bakımından, yedek parça bakımından kompradora boyun bükmüş durumda ise, onun etkisi altında ise ve bağımsız Türkiye, demokratik bir Türkiye şiarına katılmıyorsa millî demokratik devrimde yerini almıyorsa, o, hiç değilse şu anda millî burjuvazi niteliği taşımaz. Millî burjuvazinin doğal olarak yeri, millî demokratik devrim safındadır. O bilince ne zaman varır millî burjuvazi Türkiye'de? O bilince güçlü bir halk hareketi karşısında varır. Şimdi tereddüttedir. Ve burjuvazide, o eski devrimci çağındaki, 1789 burjuvazisindeki, Fransız devrimindeki devrimci barut yoktur, tüketmiştir onu. Ama biz, millî burjuvaziyi gene de devrmciler olarak, onu saflarımıza katamazsak bile, hiç değilse tarafsızlaştırmaya uğraşırız. Başarı elde eder miyiz, edememez miyiz, ayrı mesele... Ama çabamız o yoldadır.

(Devamı gelecek sayıda)

Kitle
Gerici

Halkımızı Amerikan sömürgecilerinin ve yerli ortaklarının hegemonyasından kurtarmak, başta şehir ve köy proleteryası olmak üzere bütün millî sınıf ve tabakaları —burjuva anlamda— özgür vatandaşlar pâyesine yükseltmek. Bugünkü devrimci mücadelemizin hedefi bu.

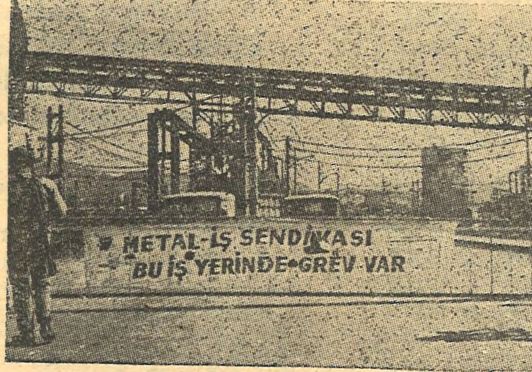
Bu mücadelemizin zafere ulaşması için en ağır ama en onurlu görev, proleter devrimcilerine düşüyor. Proleter devrimcilerinin millî demokratik mücadelemizin öncü gücü proleterya ile diğer güçleri (bütün millî sınıf ve tabakaları) hareket içinde eğitip örgütliyebilmesi için, önce kendilerini her türlü sapmadan korumaları gerekiyor.

Kitlelerin hareket içinde devrimci teoriyle cihazlandırılabilmeleri sorunu, objektif olarak, marksizmin Bilgi Teorisi'ne dayanır. Burada ilke, **tekrar kitleye dönmek üzere kitleden hareket etmektir.** Bilimsel sosyalizmin ustaları bu konuda şöyle söylüyor: «Halk kitlelerinde sistematik olmaktan uzak ve dağınık halde bulunan görüşleri ve fikirleri, derinlemesine bir incelemeden sonra sistematik bir hale getirip koordine ederek genelleştirmek; böylece işlenmiş hale gelen fikirleri kitleler benimsemeğe, desteklemeğe ve aksiyon haline getirmeğe başlayıncaya değin açıklayıp halka mal ederek, gene kitlelere götürmek ve bu fikirlerin doğruluğunu, kitlelerin içinde verdikleri imtihana göre kontrol dan geçirmek... Sonra bu fikirleri bir kere daha genelleştirip, kesin desteklerini kazanmak üzere bir kere daha kitlelere götürmek gerekir. Ve bu işlemi dâima ve durmadan yenilemek şarttır. İşte ancak bu sayededir ki bu fikirler, halkla her yeni karşılaşmada biraz daha doğru, biraz daha canlı ve biraz daha zengin bir hâle gelirler. Marksist bilgi teorisinin bize öğrettiği, işte budur.»

Türkiye'deki devrimci hareketi ele alalım; Emperyalizmin vesayeti altında ve feodal üretim ilişkilerinin yer yer görüldüğü ülkemizde sosyalizme geçebilmenin maddî şartlarını hazırlamak üzere, yapılacak ilk iş, emperyalizmi kovmak ve toprak ağalığını tasfiye etmektir. Ne var ki, salt proleter devrimcilerin isteği ile emperyalizmi kovmak ve toprak ağalığını tasfiye etmek mümkün değildir. **Kitlenin desteği olmadan hiçbir devrimci hareket zafere ulaşamaz. Tarih, şartlar olgunlaşmadan, elverişli şartlar yaratılmadan** girişilen devrimci mücadelelerin zafere ulaşamıyacağını bize öğretmektedir. Demek oluyor ki, devrimin gerçekleşebilmesi, kitlenin objektif olarak yalnız devrimden yana olması ile değil, aynı zamanda, devrimi istemesi, devrimin lüzumuna inanması ile mümkün olabilmektedir.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin ve feodal mütegallibe üçlüsünün hegemonyası altında bir küçük-burjuvalar ülkesi olan Türkiye'de, çıkarları bu üçlü antagonist çelişki taşıyan, başta sanayi ve tarım proleteryası olmak üzere bütün millî sınıf ve tabakalar, objektif olarak, devrimden yanadır. Ama, bugün için, millî sınıf ve tabakaların devrime hazır olduklarını söylemek, yanlıştır. Çünkü proleter devrimci hareket, henüz kitleye mal olmuş değildir. Her ne kadar bilinçli grevler, fabrika işgalleri, boykotlar, toprak işgalleri v.s. gibi demokratik kitle hareketleri patlamak ta ise de.

Devrimci hareket, kural olarak, devrimci unsurların nicelik ve nitelik bakımından güçlü oldukları devrimci merkezlerde başlar. Kitle çizgisinde sürdürülen mücadele ile gelişir, yaygınlaşır. Proleter devrimcileri, devrimci merkezlerde başlayan hareketleri yaygınlaştıramazlar ve çevrelerinde kazandıkları küçük başarılarla yetinmek yolunu tutarlarsa, kitle çizgisinden ayrılınmış olunur. Bu aynı zamanda, proleter devrimci hareketin yozlaşması, belirli merkezlerde kendisini tecrit etmesi anlamına gelir ki bu da, objektif olarak, karşı devrimci güçlerin ekmeğine yağ sürmektir. Devrimci merkezlerdeki hareketlerin, şu veya bu yolla kitleye yansımasını sağlıyarak, kitlede çağrışım yoluyla devrimci birikim yaratmağa çalışmak da, tek başına, bir alternatif değildir. Proleter devrimciler, bu açmazdan, ancak, kitleye organik bağlar kurmak; kitleyi oluşturan millî sınıfların ve hattâ zümrelerin örgütlenmelerine yardımcı olmak, onların dağınık fikirlerini, devrimci teorinin ışığında birleştirmek doğru parolalarla doğru yollar göstermek, kitle hareketlerini devrimci hedefe yöneltmek v.s.. ile sıyrılabilirler. Belirli bir azınlığın devrimci hareketi de, kitle çizgisiyle olabilir. Ama, sosyalizmin bilimi, bize, belirli bir azınlığın girişeceği hareketin, bu harekete girişmek için elverişli şartlar varolmadan ve hareketin kitleden büsbütün kopuk sürdürülmesi durumunda başarıya ulaşmasının imkânsız olduğunu öğretiyor. Öyleyse kitle çizgisi, proleter devrimcileri için, başarının anahtarıdır.

Erdemir grevi devrimciler için önemli bir deneydir.

Objektif olarak devrimden yana olan kitleyi devrimi ister bir uyanıklıta kavuşturabilmek için, proleter devrimcileri her türlü imkândan, kitle çizgisinden şaşmamak şartiyle, yararlanmak durumundadırlar. Biz burada, bu genel girişten sonra, proleter devrimcilerinin, proletarya yığınlarının ideolojik cihazlanmasına yardım etmek için, gerici sendikalara karşı nasıl bir tavır takınmaları gerektiğini, deneylerimizden de yararlanarak, ortaya koymak istiyoruz.

Proleter devrimcilerinin gerici sendikalara karşı tutumu ne olmalıdır? Önce şunu söyleyelim: Proleter devrimcileri sendikalarla sıkı bağlar kurmak, onların enerjik desteğini sağlamak zorundadırlar. Proletarya ile organik bağlar kurmanın tek yolu sendikalardan geçmemekle beraber, devrimciler hiçbir zaman sendikaları ihmâl edemezler. Devrimcilerin; ilerici, işçi sınıfının siyasî uyanıklığa kavuşmasından yana olan sendikalara karşı alacağı tavır ile gerici sendikalara karşı alacağı tavır, elbette, aynı değildir. Nitekim, proleter devrimcileri tüzüğünün amaç bölümü «devrimci», ama pratikte çoğun statükodan yana eylemleri görülen bir DİSK ile dahi, «partilerüstü politika»sıyla sınıf mücadelesi gerçeğini inkâr eden Türk-İş'e karşı aynı tavrı almamışlardır. Proleter sosyalistlerinin DİSK'le olan ilişkisi, işçilerin ekonomik ve demokratik mücadelesini desteklediği ölçüde beraberlik, aksi halde şiddetli eleştiri şeklinde olmuştur. Devrimciler, bu arada, Türk-İş'i şiddetle eleştirmekle beraber, bu kuruluşun —samimiyetsiz de olsa— «ilerici» hareketlerini desteklemişlerdir. Devrimci tavır bizce budur.

Devrimcilerin, «devrimci» sendikalara karşı «destekleme ve eleştiri» politikası gütmeleri, bu sendikalarda çalışıp işçilerin bilinçlenmesine katkıda bulunmaları ne kadar doğru ise, gerici sendikalara yalnız sert eleştiri yöneltmekle yetinmeleri de o kadar yanlıştır. Şu soruya doğru bir cevap getirmek gerekiyor: Devrimciler gerici sendikalarda da çalışmalı mıdırlar? Lenin şöyle diyor: «... Devrimcilerin gerici sendikalara katılmamasını savunan gülünç 'teori', (oportünistlerin) 'yığınlar' üzerinde etki meselesini nasıl hafiflikle ele aldıklarını ve bu yüzden 'yığınlar' kelimesini nasıl kötüye kullandıklarını gösterir. "Yığınlara" yardımcı olabilmek için, onların sevgisini kazanabilmek için dâvaya katılmalarını ve desteklerini sağlayabilmek için, oportünist ve sosyal-şoven olarak, çoğunlukla —doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak— burjuvaziyle ve polisle bağlantıları olan 'şeflerin' önümüze çıkaracakları güçlüklerden, başvuracakları hilelerden, kuracakları tuzaklardan, hakaretlerden, baskılardan yılmamak gerekir. Ve mutlaka yığınların olduğu yerde çalışmak **gerekir.** Asıl kurumlarda, derneklerde, örgütlerde, proleter ya da yarı-proleter yığınların bulunduğu her yerde (bunlar en gerici eğilimde olsalar bile) metotlu, azimli, inatçı ve sabırlı bir bilinçlendirme çalışmasıyla bütün fedakârlıkları göze almak, en büyük engelleri göğüslemeyi bilmek gerekir.» (1)

İşçiler mutlaka devrimci bilince erişeceklerdir

Çizgisi ve Sendikalar

Sina Çıladır

Devrimci tutum hangi sendikalardan olurlarsa olsunlar bütün işçilerle bağ kurmak, onları eylemlerinde desteklemek ve eğiterek doğru devrimci teoriyi öğretmektir.

Oportünistler aksi görüştedir. Onlara göre, devrimcilerin gerici sendikalarda çalışmaları boş bir uğraştır. Oportünizm, devrimcilerin, gerici sendikalarda çalışıp, bu sendikalar içinde işçilerin ideolojik cihazlanmasına yardım etmek yerine, «burjuva demokratik önyargılardan, meslekî dargörüşlülük günahlarından arınmış» «İşçi Birlikleri» kurmalarını önerir.

Gerici sendikalarda çalışmayı reddetmek, gerici sendikalara sırt dönmek devrimci bir tavır değildir. Bugün Türkiye'de, işbirlikçi çevreler, devrimci unsurları gerici sendikalardan tecrid etmek için büyük bir çaba sarfetmektedir. İşbirlikçi çevrelerin bu çabası ile oportünizmin gerici sendikalara karşı tavrı, temelde aynı paralel üzerindedir.

Gerici sendikalarda çalışmanın gerekliliği ve bunun proleter yığınlarının bilinçlenmesinde etkinliğini gösteren somut bir örnek verelim :

Türk-İş'in, Ereğli Demir-Çelik grevini başlattığı sıralar, bazı «masabaşı tahlilcileri», grevin hangi şartlar içinde başladığını ve işçi unsurların grev kararı alınmasındaki etkinliğini araştırmadan, grevin, Türk-İş yöneticileri tarafından AP içindeki kliklerden birisine yardım amacıyla uygulandığını yazdılar. Bu pek «ağırbaşlı» ve bilimsel (!) yorumun gerçekle en küçük bir ilişkisi yoktur. Toplu iş sözleşmesi müzakerelerinin başlamasından altı ay kadar önce, işçiler dört sendika arasında bölünmüşlerdi. Üyesi en fazla sendika, Türk-İş'e bağlı Metal-İş Sendikası idi. Devrimci unsurlar, önce, işçilerin tek sendika çatısı altında toplanmasını önerdiler. Ayrıca fabrikada çalışan işçi nitelikli tüm unsurları sendika çatısı altında işverene karşı dayanışmaya çağırdılar. Bu sendika, DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikası olacaktı.

İşçiyi, Maden-İş çatısı altında toplamak için yapılan çalışmalar, olumlu bir sonuç vermedi. Henüz mücadele içine girmeyen işçiler, ancak mücadele içinde elde edilebilecek devrimci bir bilinç seviyesine ulaşmamışlardı. İşverenin arkasındaki güçleri, sınıf düşmanlarını tanımıyorlardı. Bu şartlar içinde proleter devrimcileri ne yapacaklardı? Kitleye ve kitleyi biçim olarak temsil eden gerici sendikaya sırt mı döneceklerdi? Aksi yapıldı. Olağanüstü kongre toplanması sağlanarak işçilerin çoğunluğunu çatısı altında toplayan mahallî sendikanın yöneticileri kısmen değiştirildi. Eski yöneticilere kıyasla «ilerici» sayılabilecek sendikacılar işbaşına getirildi. İşçi sınıfının ideolojisini benimsemiş tüm unsurlar, Metal-İş içinde yerlerini aldılar.

Sınıf bilincine ermiş işçiler, giderek bir Komite kurdular. İşçi arkadaşları ve mahallî sendikacıların Türk-İş'le kapalı çıkar bağı olmayanlarını işverenle ve gerekirse sendikanın üst kuruluşlarıyla mücadeleye dâvet ettiler. İşçilerin bu devrimci tavrı, işbirlikçe çevreler ile bazı uzlaşma yanlısı sendikacılar tarafından, anti-komünizm silâhı yükseltilerek, kırılmak istendi. Bu arada bir komite üyesi işten atıldı, diğerlerine tehditler savruldu. Ama hareket başarıya ulaşmış; diğer işçilere mücadelenin bir başka yönünü de göstermişti.

İşçiler, giderek, mücadele içinde doğru parolalarını buldular, çevredeki tüm millîci unsurların desteğini sağlamasını bildiler. Mücadele geliştikçe işverenin sırtını dayadığı güçleri gördüler; sınıf düşmanlarını tanıdılar.

Ereğli Demir-Çelik grevini başlatan ve karşı-güçlerin bütün yıldırma taktiklerine rağmen uzun süre sürdüren etken, işçi unsurların bu devrimci tutumlarıydı. Eğer, doğru taktikler uygulanmasaydı, oportünist taktiklerde ısrar edilseydi, Ereğli Demir-Çelik işçileri, işbirlikçi-sarı sendikacı ittifakına daha baştan teslim olacak, mücadele içine giremiyecek ve sınıf düşmanlarını tanıyamıyacaktı. Bilinçli mücadelenin en iyi okul olduğu gerçeği, Demir-Döküm işçilerinden sonra Demir - Çelik işçilerini de sardı.

Pasifist unsurlar, küçük-burjuva devrimcileri, gerici sendikalarda çalışmanın güçlüklerinden yıldıkları için, henüz siyasî uyanıklığa kavuşamamış proleter yığınlarına sırt dönme bahasına, sözde «devrimci» işçi örgütleri, işçi birlikleri kurma yolunu tutarlar; gerici sendikalarda çalışan proleter devrimcilerini kınarlar! Küçük-burjuva devrimcilerin «bundan daha büyük akılsızlık etmeleri, devrime bundan daha çok zarar getirmeleri düşünülemez!»

Lenin şöyle diyor: «... Hiç şüphemiz olmasın ki, oportünizmin liderleri olan baylar sendikaların kapısını devrimcilere kapatmak için, onları her çareye başvurarak sendikalarda safdışı edebilmek için, proleter devrimcilerinin sendikalarda çalışmalarını mümkün onları hakaretlere uğratmak, rahatsız etmek ve baskı altında tutmak için, burjuva diplomasisinin... polisin, mahkemelerin yardımını bu yolda sağlamak için ellerinden geleni yapacaklardır. Sendikalara girebilmek, sendikalar içinde kalabilmek ve her ne pahasına olursa olsun devrimci eylemi bu örgütler içinde yürütebilmek için bütün bunlara göğüs germek gerekir.» (2) Proleter devrimcilerinin bu alandaki mücadelelerinde, başlarına «aristokrat işçiler»in çöreklendiği sözde «devrimci» sendikalar da bir istisna değildir.

---

(1) Lenin, Marksist Eylemin Çocukluk Hastalığı, s. 52-53.

(2) Lenin, a.g.e., s. 55.

Kitle Çizgisi ve...

Mustafa Gürkan

Kitleler nedir?

Kitleler halktır. Antagonizmanın ileri yanını temsil eden bütün sınıf zümre ve tabakalardır. Çağımızda halklar genel olarak emekçidirler. Ve O, emeğin sahibi olarak bütün değerleri yaratandır. Tarihî gelişim içinde toplumsal ilerlemeyi sadece ve ancak O sağlamıştır. Çağımızın muazzam uygarlığı ve bu uygarlığı yaratan gerçek kahramanlık kitlelerin şahsında kendisini bulmuştur.

Kitle çizgisi nedir?

Burada konulacak tanımlama sorunun özünü teşkil edecektir.

— Kitlelerin unsurları: Emekçi halk kitleleri ve onun önderi örgütlü proleter devrimcilerdir.

— Zaman ve mekân: Her ülke halkı için içinde bulunduğu toplumsal aşamadır.

— Hareketin çıkış noktası: Kitlelerin ihtiyaçlarıdır.

— Hareketin hedefi: Kitlelerin ihtiyaçları ile belirlenen objektif özlemlerdir.

Bu şemayı taşıyan hareket çizgisi kitle çizgisi bir mânada devrimci ideolojiyi başarabilmektir. Öyleyse harekette bize düşen görev nedir. a) Kitlelerin hareketini izleyip, onları eleştirip ve sadece doğru yolu göstermekle mi yetineceğiz,

b) Yoksa onlarla birlikte harekete girip doğru yolu önlerinde mücadele ederek mi göstereceğiz?

Elbette ki biz proleter devrimciler için söz konusu olan (b) şıkkıdır.

Devrim gücünü doğru devrimci ideoloji ile silâhlanmış kitlelerden alır. Kitlelere dayanan herhangi bir hareketin ve bu hareketi onlardan ayrı yapmak isteyen kadroların davranışı av - yem için kendini karaya atan balığa benzer. Su balık için neyse, devrimciler için halk kitleleri odur. Elbette ki «Devrim, buyruklar veren birkaç kişinin» tekelinde değildir. Biz proleter devrimciler «Biz eylem koyarız, duyan ve isteyen gelir katılır. İstemeyen katılmaz. Kimseye gidip gel katıl demeyiz ve herhangi bir surette zorlamayız.» gibi lâflar ve davranışlarda katiyen bulunmayız. Herkese sadece militanlara değil, bütün kitlelere bıkmadan, usanmadan her hareketimizi tekrar tekrar anlatır, duyururuz. Ve elbette ki millî-demokratik bütün unsurların hareketimize katılması için tüm olanaklarımızı seferber ederiz. Fakat...

Hiçbir zaman hareketimizin — Kitle Çizgisi — kıstası hareketteki insan sayısı değildir. Bazan tek kişi tarafından bile gerçekleştirilse bir hareket kitle çizgisinde olabilir. **Kıstas; hareket, içinde bulunduğumuz toplumsal aşamada kitlelerin ihtiyaçlarından hareketle objektif özlemlerine uygunluk durumudur.**

Kitle Çizgisi — Kitle Heyecanı

Kitle psikolojisi açısından ve kitlelerin «Tarihin itici gücü» olmaları bakımından; kitleler kendi kurtuluşları için atılacak her adıma karşı büyük bir heyecan taşırlar. Çünkü bu, kitlelere her başarılı hareketten sonra yeni başarıları kazandıracak hareket ve hedeflerin heyecanıdır. Kitlelerin müthiş dinamizmini açığa vuran bu heyecan ta ki hareket hedef olarak objektif anlamda kitlelerin politik bilinç düzeyini aşana kadar sürer.

Kadrolar ve kitlelerle bağ kurmak

Kitle Çizgisinde bir hareket koyabilmek için öncelikle kitle içinde objektif koşuların hazırlanması gerekir. Bu durumda yapılacak iş kitlelerle bağ kurmaktır. Bu nasıl olur? İlk koşul kitlelerinin ihtiyaçlarını tespit etmek ve bu ihtiyaçlara uygun objektif isteklerinden asgari plânda hareket etmektir. Yoksa kendi soyut isteklerimizden değil. Fakat kitlelerin çoğu kez sübjektif özlemlerinde objektif özlemlerinin varlığını göremeyiz. İşte devrimci mücadelede bilinçlendirme diye deyimlendirililen görev burada başlar. Dikkat ve sabırla verilecek mücadele zafer yollarını açacaktır. Kitlelerde doğru politik bilinç devrimci çatışmanın subjektif koşuludur. Ve fakat objektif koşular gerçekleşti mi bir avuç devrimci her şeyi başarır. Şu kuralı unutmamalıyız. «Kitlelerin gönüllü desteği olmadan devrimci hareket olmaz.» Çünkü bu hareketin kitlelerle objektif bağı yoktur. Kitlelerden kopuktur.

Kitle hareketlerinin sadece başlatılmasında değil, yaşamaya ve gelişmeğe devam etmesinde de yönetici kadrolara büyük görevler düşmektedir. Kitlelerin doğru yolda ilerliyebilmesi için mutlaka **güçlü kadrolarca** örgütlenmeleri gereklidir.

Yönetici kadrolar kiçbir zaman «kitlelerin üretim faaliyetleri, çıkarları deneyleri ve ruh hallerinden» dikkatlerini ayırmamalıdırlar. Yine yönetici kadrolar etraflarına küçük unsurları toplıyabilme kabiliyetinde olmalıdırlar. Çünkü ancak bu yolla kitlenin tüm halde doğru devrimci yolda ilerlemesi sağlanacaktır.

Kitle çizgisi ve örgütlenme

Kitle çizgisi sadece soyut olarak doğru devrimci hareketler ortaya koymak değildir. Bu, eksik ve yanlış anlamadır. Proleter devrimciler kitle çizgisini, örgütlenmeyi ve de ancak örgütlü çalışmayı propagandasını da yaparak genel bir hareket yaratmak biçiminde anlar. Öylese bütün çalışma - çatışmalarımız bir örgütlenmeyi yaratmalıdır. Ve de çalışma - çatışmalarla örgütlenmek yani sadece ve ancak dinamik örgütlenme biçimidir. Devrimci örgütün görevleri ise; militanlarına doğru devrimci ideolojiyi ve çalışmanın somut yöntemlerini öğretmektedir. Her militan a) Kitlelerden kopmamalıdır., b) Onunla kaynaşmalıdır, c) Kitlelere politik bilinç şırınga etmelidir, d) ve de onların tüm mücadelelerine destek önder olmalıdır.Örgütsüz proleter devrimci mücadele olmaz.

Kitle çizgisi, çalışma metodu

Çalışma metodumuz **Aktif** mücadele metodudur. Tarihin sosyal pratiği kitlelerin hak ve özgürlüklerini herhangi bir başka metodla aldıklarını göstermemiştir.

Bu aktivitenin sürdürülmesi ancak dinamizmi açığa vuran **heyecanı** tutabilmekle mümkündür. Bütün bu çalışmaların boşa gitmemesi disiplinli ve sürekli olabilmesi için **plânlı** çalışmak gerekir. Özetle biz kitle çalışmalarımızı aktif heyecanlı ve plânlı yürütmek

zorundayız. Ancak, böyle bir çalışma yönetimiyle proleter devrimcilerin yardımı ilerideki bazı sapmaların bizatihi kitleler tarafından kolaylıkla telafisini sağlayacaktır.

Kitle çizgisi ve kitlelere danışma

Kitleler sadece bizim çıkış noktamız değil, aynı zamanda ve diyaliktik manada hedefimizdir. Kitle çizgisinde örgütümüzün yönetimi kitlelere danışmak biçiminde olmalıdır. Kitlelerin fikirlerini toplamak, onları birleştirip yoğunlaştırmak sonra da uygulansınlar diye yeniden kitlelere sunmak ve böylece yönetim çalışması için gerekli en doğru fikirlerin hazırlanmasına uğraşmak? Yönetimin temel yöntemi budur.

Kitle çizgisi - propaganda

Propoganda Hareketimizin olay olarak ve neticeleri ile kitleler ulaştırılması ve yeni bir hareket için gerekli ortam hazırlanması biçiminde anlaşılır. Propoganda bir de ilkelerim izin ve örgütümüz politikasının kitlelere ulaştırılması ve yayılması demektir. İlkelerimizin ve örgüt politikasının sadece militanlar tarafından değil, tüm kitlece bilinmesi için çalışmamız gerekir. Propogandayı biz proleter devrimciler koşullara göre her biçimiyle uygularız Hedefimiz ise propoganda biçimi olarak eylemde propogandadır.

Sapmalar - hastalıklar

Sapmalar bütün devrimci hareketlerde görülen ve ancak doğru devrimci çalışmanın sürekliliği ile giderilen düşünce ve davranışlardır. Bunlar kitle çizgisi kavramı içinde nasıl belirir? Buradaki kıstasımız tutum ve davranışlarımızın kitlelerin politik bilinç seviyesine uygunluk durumudur.

a) «Sol» sapma, kitlelerin politik bilinç seviyesini uygunluk durumunu aşan hedefler göstermek ve ancak bunlara uygun hareketlerde bulunmaktır. Bütün faaliyetleri bir takım kurallara sekreterce, donuk ve dogmatik bir biçimde bağlamak, devrimci ideolojinin doğru yorumuna ve kitlelere başvuracak yerde birtakım tahminlere dayanarak keyfi hareket İşte «Sol» sapma. «Sol» sapmalardan kurtulmak için ilkemiz; kitlelerin «Serbest Benimseme ilkesidir.»

b) «Sağ» sapma, kitlelerin politik bilinç seviyesinde hedefler göstererek kitle dalkavukluğu yapmak veya kitlelerin politik bilinç seviyesinin altında hedefler göstermektir. Unutmamalıyız ki kitleler bizim bilmediğimiz çok şey bilebilir. İleri hamlelere olan ihtiyaçlarını gösterebilirler. Ve biz nedendir bilinmez bunları göremiyebiliriz. Bu tip sapmalar bir takım kırtasiyecilikler, deneyci bir tutumla örnekleri yorumsuz, biçimsel izlemeler, korkaklık, pasifizm (ve neticesi olarak) **doğru devrimci davranışları «sol» sapma olarak niteleme**k v.b. İşte «sağ» sapma... «Sağ» sapmalardan kurtulmak için ilkemiz **devrimcinin kitleleri ardından sürüklemek** ilkesidir.

Yalnız dikkat edelim ki «sağ» ve «sol» sapmalar aynı kefeye konulmaz. Evet, kitle çizgisinde hareket, bir manada: **Kitlelerin politik bilinç seviyesine uygun, onların serbest benimseyebileceği ve kitleleri ardından sürükleyebilecek onu tutup kavrayacak, şekilde ve ancak bir kol boyu ilerde olan hedefler göstermek ve bu hedeflere uygun tutum ve davranışlarda bulunmaktır.**

ODTÜ'de devrimci cephe kuruldu

Ortadoğu Teknik Üniversitesinde Sosyalist Fikir kulübü ile Sosyal Demokrasi Derneği arasında birkaç yıldan beri süregelen anlaşmazlık, geçen hafta olumlu bir şekilde çözümlenmiştir. Ortadoğu Üniversitesi'nin tüm öğrencilerini temsil eden her iki taraf, yayınladıkları bir bildiriyle Milli Demokratik Devrim programının ana ilkelerini onaylamışlar ve ağız birliğiyle bu ilkeler yönünde mücadeleye devam edeceklerini açıklamışlardır.

ODTÜ Öğrenci Birliğinin Sosyal Demokrat başkanı Erhan Erdoğmuş ile Genel Kurul Başkanı Münir Aktolga'nın ortak imzasıyla yayınlanan bildiri göstermiştir ki, günümüzün devrimci eyleminde proleter devrimcilerle gerçek Kemalistler arasında sürtüşme yaratacak bir konu mevcut değildir. Böylece, ODTÜ'lüler, Kemalistler ile sosyalistlerin devrimci güçbirliğini sağlam bir örnekle ortaya koymuş bulunmaktadır.

Aşağıda, sözü geçen bildirinin tam metnini okurlarımıza sunuyoruz.

«Kardeşler,

Türkiyemiz yeni bir döneme giriyor sandıktan yine amerikan emperyalizmi, işbirlikçi burjuvazi ve feodal ağa ittifakı çıktı. Artık şu iyice anlaşılmalıdır ki Türkiyemiz tam bağımsız bir ülke haline gelmeden, feodal artıklar tasfiye edilmeden hiç bir temel meselemiz halledilemez. Nedir temel meselemiz? Türkiye bugün, Amerikan emperyalizminin baskısı altında, yarı bağımlı ve yarı sömüre bir ülkedir. Toplumsal yapımızda yarı feodal ilişkiler hala yer almaktadır. Ve emperyalizmin yurdumuzda uydusu durumunda olan işbirlikçi burjuvazi vardır. İşte bu üçlü ittifak halkımızın karşısında yer alan baş düşmanımızdır.

Birde yurdumuzda bunların dışında bağımsızlıktan yana, Toprak ağalarına karşı yani milli kurtuluşçu güçler vardır. Bunlar kimlerdir.? İşçiler, köylüler, öteden beri ilerici ve bir geleneği olan asker-sivil aydın zümre ve üniversite gençliğidir. Yani emperyalizmle men faati çelişen bütün millici sınıf ve tabakalardır. İşte mücadele emperyalizm işbirlikçi burjuvazi fedoal ağa ittifaklarına karşı tüm milli ci güçlerin yani türkiye hakının vereceği milli kurtuluş mücadelesidir. Ve her geçen gün saflar açık seçik belli olmaktadır.

İki alternatif vardır. Ya karşı devrimcilerle aynı cephede olacağız, ya da milli cephede. Bu milli kurtuluş mücadelemizde, emperyalizmin, ortanın solundan en sola kadar, hatta azıcık bile olsa, ilerici, devrimci nitiliği olan hiçbir harekete tahammülü yoktur. Ve hâkim sınıflar bütün imkânlarını seferber ederek bir karşı devrim cephesi kurmuşlardır. Emper yalizm, her geçen gün bu cepheyi kuvvetlendirmeye çalışmaktadır. Bunun içindir ki irticaí tahrik edip beslemektedir. Bunun içindir ki faşist komando bozuntularını körüklemektedir.

İşte bütün bunlar bize önemli bir gerçeği anlatır: Türkiye'nin kurtuluşu, yani tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiyenin kuruluşu, Amerikan emperyalizmine ve onun yerli ortaklarına karşı bütün ilerici güçlerinin verecekleri milli kurtuluş mücadelemizden geçer. Devrimciyim diyen bütün sosyal demokrat ve sosyalsitlerin yani bağımsızlık ve demokrasi savaşçılarının bugünkü temel meselesi budur. Ortak düşmana karşı ortak mücadele, devrimciler — güçbirliğinin temel ilkesidir. Kim ki bu mücadelede millici saflar içinde bozgunculuk yapar, yani milli cepheyi bozucu davranışlarda bulunur, onun aramızda yeri olmayacaktır.

Kardeşler,

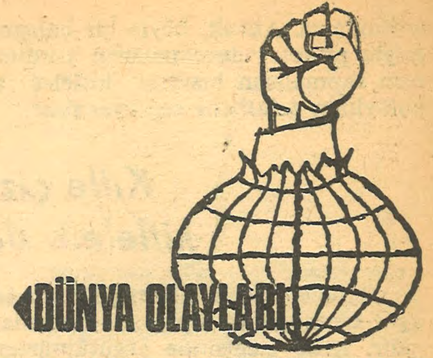
Daha dün CIA ajanı komer'in arabasını yakıp **milli kurtuluş mücadelemizin ilk meşalesini yakan devrimci ODTÜ gençliği olarak tüm ileri güçleri amerikan emperyalizmine toprak ağalığına ve işbirlikçi takımına karşı milli cephe bayrağı altında toplanmaya çağırıyoruz. Ve sırtımızda taşıdığımız tarihî sorumluluğun bilincinde olan bizler ODTÜ'de bunun en somut ve güçlü örneğini vermeye kararlıyız. Bu gerçekleştirmek için en kısa zamanda yeniden toplanacak olan Öğrenci Birliği genel kurulunda milli cephe bayrağı altında toplanarak devrimcilerin temsil edildiği bir kadro Öğrenci Birliğini ele alacaktır. Bu güçlü ittifak gerçekleşinceye kadar Öğrenci Birliğini Erhan Erdoğmuş'un yönetmesi konusunda görüş birliğine varılmıştır. Mücadelemiz milli demokratik devrim mücadelesidir. Millidir çünkü emperyalizme karşıdır. Demokratiktir çünkü toprak ağalığını tasfiyeyi hedef almaktadır.**

Zafer milli kurtuluşçularındır.

Yaşasın halkımızın milli demokratik devrim mücadelesi ve onun zaferi.

Yaşasın milli cephe bayrağı altında toplanan devrimci ODTÜ'lüler. Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve onun yerli maşaları.»

İtalya'da Proletarya ve küçük burjuvazi direniyor!

İtalya'da çeşitli mesleklere mensup 5 milyona yakın proleter ve küçük burjuvazi genel bir direnişe geçmişlerdir. Orta okul müdürlerinde inşaat, lâstik, Kimya, metal sanayii işçilerine, polislerden ulaştırma işçilerine kadar geniş bir kütleyi kapsayan hareket yüzünden İtalya'daki Hristiyan Demokrat azınlık hükümeti güç durumda kalmıştır.

Bu arada Roma'nın kenar mahallelerinde yaşayanlar gecekondularını yakarak, hiç bir insanın bu kadar kötü şartlar altında yaşayamıyacağını söylemişlerdir. Gecekonducular açıkta yatmanın o izbelerde yaşamaktan çok daha akıllı bir davranış olacağını belirtmişlerdir.

Avrupa üzerinde baskını gittikçe arttıran mali bunalım yüzünden ardarda patlak veren grev ve gösterilerin çok kısa bir süre içinde bütün Avrupayı sarması beklenmektedir. Bunun belirtileri ortaya çıkmış, Fransa'daki otomobil işçileri İngiltere'de Kömür işçileri de greve gitmişlerdir.

İtalya'da solun gittikçe güçlenmesi üzerine finans-kapitalin yedek gücü olan faşizm tekrar hortlatılmaya çalışılmaktadır. Neo-faşist parti İtalya'da tekrar eylemlerine başlamıştır. Geçtiğimiz hafta içinde Regio Calapria'da yapacağı bu toplantının yasaklanması üzerine faşistler azmışlardır. Bunun üzere solcu gençler olaya müdahale etmiş ve patlak veren çatışmada bir çok kişi yaralanmıştır. İtalya'daki neo faşist İtalyan sosyal hareket Partisi üyeleri ile gençler arasındaki çatışmalarının daha yaygınlaşması beklenmektedir.

Mark'ın Değerinin yükseltilmesi

Almanya, kapitalizmin genel buhranını biraz daha geciktirebilmek için kendini harcamağa razı oldu ve markın değeri yükseltildi. Alman markının değerinde yapılan bu değişiklik bütün Alman malları üzerine konulmuş bir zam, bütün diğer kapitalist ülkelerin mallarının fiyatında yapılan bir indirim niteliği taşımaktadır. Bunun sonuncunda diğer kapitalist ülkeler Almanya'ya daha fazla mal satabilecekler, buna karşılık Alman mallarının fiyatı yükseldiğinden, artık orada eskisi kadar mal alamıyacaklardır. Böylece, uzun bir süreden beri dış ödemeler bilançosu açık veren Amerikan, İngiltere ve Fransa'nın ekonomik durumu bir parça olsun düzelebilecekti.

Brant'la aralarında görüş ayrılığı var.

Markın değerinin yükseltilmesini öngören kararın, geçen ay sonundaki seçimden sonra Sosyal Demokratlarla Hür Demokratlar arasında kurulan kabinenin ilk toplantısının ilk kararı olması ilgi çekicidir. Haraketli geçen seçim kampanyasında Hristiyan Demokrat Partinin lideri ve eski başbakan Kiesinger markın değerin yükseltmiyeceğini açıklarken, Sosyal Demokrat Parti lideri ve şimdiki başbakan Brant, markın değerinin yükseltilmesinin bir zorunluluk olduğunu ileri sürmekteydi.

Seçimlerde Brant, beklenildiği şekilde tek başına iktidara gelemediğinden başka, çok bü yük bir ilerleme de sağlıyamamıştı. Bunun

Brant, diyalektiğin kanunlarına bir süre sonra boyun eğecektir. Markın değerini yükseltmek kâfi gelmiyecektir!

EMPERYALİZME KARŞI DÜNYA HALKLARI

Hindistan'da demokratik köylü hareketleri gittikçe yaygınlaşmaktadır. Son olarak Bihar eyaletinin Umarkur-Daira bölgesinde topraksız köylüler ağaların topraklarını işgal etmişlerdir. İşgali başlatan tarım işçileri üzerine ateş açtıran toprak ağaları 15'inin ölümüne, 16 kişinin de yaralanmasına sebep olmuşlardır. Toprak ağalarının giriştiği bu katliâm Hintli köylü kitlelerinin nefretini uyandırmıştır.

Laos'da Amerikan emperyalizmine ve yerli uşaklarına karşı çarpışmakta olan yiğit Pathet Lao birliklerinin düşürdüğü düşman uçak ve helikopterlerinin sayısı 1178'e ulaşmıştır. Pathet Lao birlikleri son olarak Vien Tiyen yakınlarında bir Amerikan helikopteri düşürmüşlerdir.

Birleşmiş Milletlerdeki ilerici ülkelerin temsilcileri, Birleşmiş Milletler Kuvvetleri adı altında Güney Kore'de üslenmiş bulunan gerici askerlerin çekilmesini istemişlerdir. Aynı ülkeler Çin'i temsil etme yetkisine sahip olmayan Formoza adasının da Birleşmiş Milletlerden atılmasını ve yerine Çin Halk Cumhuriyetinin alınmasını istemektedirler.

İspanya'da faşist Franco yönetimine karşı direnme genişlemektedir. Özellikle kuzey'de Pirene dağları bölgesinde Baskların oturduğu alanlarda faşistlere karşı direnme elle tutulur bir hal almıştır. Franco'nun köpekleri İspanyol halkının demokratik özlemlerini dile getiren mücadeleyi ezmek için çaba harcamaktadır. Bu amaçla kurulan özel askerî mahkemeler de demokratik isteklerde bulunan İspanyol yurttaşlarına, grev yapmağa kalkan işçilere ağır hapis cezaları vermektedir.

Yunan halkının faşizme karşı direnişini de Yunanistan'ın dört bir bucağında patlayan bombalar ortaya koymaktadır. Son olarak Faşist İtalya'nın emperyalist isteklerine karşı konulmasının yıldönümü için yapılan törende çeşitli sabotajlar yapılmıştır. Bu arada kara albayların başı Patakos ile Kral Naibi Zoitakis'in Selânik'de kaldığı binanın yakınlarında da bazı patlamalar olmuştur.

Güney Yemen Halk Cumhuriyeti, Amerika'yla diplomatik ilişkilerini kesmiştir. Güney Yemen'de iktidarı elinde bulunduran Ulusal Kurtuluş Cephesinin Marksist kanadı, bütün Amerikalı diplomat, görevli ve ailelerini ülkeden atmıştır.

Sudan Devrim Konseyi Başkanı Cafer En Numeyri, bir açıklama yaparak, hükümetinin, Sudan halkına sosyal adalet sağlıyacak, aynı zamanda emperyalizme ve ırk ayırımına karşı ulusların desteklenmesi amacını güden bir dış politika izliyecek demokratik bir düzen kurmaya çalıştığını söylemiştir.

Dünya halklarının Amerikan emperyalizmine karşı yürütmekte olduğu mücadelenin sonuçları alınmağa başlamıştır. İç ve dış baskıların yanı sıra malî güçlükler içinde bocalamağa başlıyan Amerikan hükümeti, yabancı ülkelerdeki 307 üsden bazılarını boşaltacağını açıklamıştır. Savunma Bakanı Laird, boşaltılmıyacak olanlarda da asker sayısının azaltılacağını söylemiştir.

üzerine çok nahif bir dengeye dayanmasına rağmen Sosyal Demokratlara Hür Demokratlar arasında bir koalisyon hükümeti kurulmuş ve her an çökme tehlikesi ile karşı karşıya olan bu hükümete ilk iş olarak markın değerinde değişiklik yaptırılmıştır.

Böylesine çapraşık bir mekanizma, Alman şirketleri aleyhindeki bu kararın arkasında kimin bulunabileceği konusunda insanların kafasında sorular uyandırmaktadır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi markın değerinin yükseltilmesi yalnızca diğer emperyalist ülkelere yaramıştır. Bu bakımdan iktidarda bulunan Alman hükümetinin arkasında bunların parmağını aramak yanlış bir davranış olmayacaktır.

Gözden uzak bulundurulması gereken bir diğer nokta da, Sovyet Amerikan ilişkilerinin gevşediği ve ikili temasların gittikçe arttığı bir dönemde Almanya'nın başında Sovyetler Birliğine ve diğer sosyalist ülkelere karşı sert bir hükümetin yer almasının Amerikanın pek işine gelmiyeceğidir. İki Almanya'nın birleştirilebilmesi ve şu yahut bu yolda doğuda kalmış zengin doğal kaynakların ele geçirilebilmesi için her tavizi vermeğe hazır emperyalizm, birleşme için Amerikan - Sovyet görüşmelerini çıkar yol görmektedir. Bu bakımdan bu görüşmelerde alınacak bir kararı onaylıyacak bir hükümetin iş başında olması her bakımdan elverişli olacaktır.

Somali'deki gelişmeler

Somali'de geçen hafta patlak veren darbe ülkede bazı gelişmelere yol açmıştır. «Eski rejimin kanun dışı hareketlerine ve kötü yönetimine son vermek» amacıyla polis ve ordu birlikleri tarafından gerçekleştirilen darbenin lideri Muhammed Ziyad Baneh'tir.

İhtilal Konseyi darbeyi takip eden günlerde yaptığı açıklamada yeni rejimin öldürülen eski devlet başkanı Şermarke dış politikasını izleyeceğini belirtmişti. Fakat konsey Şermarke'nin politik ortağı İbrahim Egal ve kabinesine karşı tavrını sertleştirmiş ve söz konu su kişileri tutuklamıştır. Yeni rejimin bu tutumu diğer bir takım işaretlerle birlikte Somali'nin iç ve dış politikada sola açılmağa hazırlandığını göstermektedir.

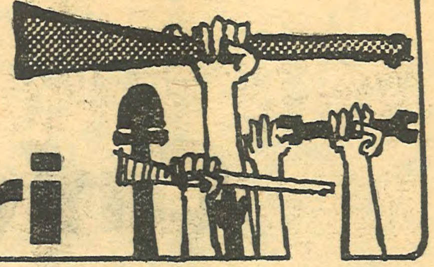
Somali Halkının Sesi radyosunun açıkladığına göre İhtilal Konseyi ülkenin bundan sonra adını Somali Demokratik Cumhuriyeti olmasına karar vermiştir.

Somali hareketinin önemli ve üzerinde durulması gereken yanı darbenin Amerika'nın bu ülkeyi kendi nüfuzu altına almak için hazırladığı tasarıları bir anda boşa çıkartmış olmasıdır.

İhtilal Konseyinin attığı ilk adımlardan biri, bütün siyasal partilerin faaliyetlerini ve bütün siyasal nitelikteki bildirilerin dağıtılmasını yasaklamak olmuştur. Yeni bir anayasa hazırlamak üzere faaliyete girişen yeni yönetim bazı sorunlar çözümleninceye kadar seçimlere gitmeyi düşünmemektedir. İç politikada yeni rejimin anayasası, çalışma üzerine kurulu bir toplumun yaratılması ve sosyal adaletin sağlanması, ülkenin hızla kalkınması ve halkın refah seviyesinin yükseltilmesi için tedbirler almaya yönelmektedir.

Dış politikada ise Somali «olumlu bir tarafsızlık» izliyeceğini belirtmektedir. Darbenin lideri ve Somali orduları başkomutanı Muhammed Ziyad Baneh, bütün ülkelerle iyi ilişkilere devam etmek istediğini, Afrika Birliği Örgütüne bağlı kalacaklarını ve ulusal kurtuluş hareketlerini destekliyeceklerini belirtmiştir.

yaşasın halk Savaşının zaferi

Kurtuluş Savaşçılarına komplo

Orta Doğu'da Haziran 1967'de başlıyan ve günümüze kadar zaman zaman alevlenerek devam eden savaşın en önemli sonucu anti-emperyalist mücadelenin geniş halk kütleleri tarafından benimsenmesi oldu. O güne kadar çeşitli yönetimler altında ne amaçla, kime karşı çarpıştığını bilmeyen Arap halkları gerçek düşmanlarını tanıdılar ve İsrail'in arkasında sırıtan Amerikan emperyalizminin yüzünü gördüler.

Ayrıca, 1967'de başlıyan savaşın bir diğer sonucu da, Arap halkları, emperyalizme karşı nasıl çarpışılacağını öğrendiler. Çağımızda emperyalizme karşı tek silâhlı mücadele yolunun «Halk Savaşı» olduğunu farkettiler.

Bütün bu gelişmeler gerici Arap yönetimlerinin yüreğine korku saldı. Orta Doğu'da gittikçe gelişen ve çığ gibi büyüyen anti-emperyalist birikimi saptırmak için çeşitli formüller aradılar. Bunlardan birincisi Rabat'ta toplanan İslâm Zirve Konferansı oldu. Emperyalizmin uşaklarının tezgâhladıkları toplantı, birikimin saptırılması bakımından gerçekten yararlı oldu. İsrail'le her hangi bir çatışması olmayan, hattâ onunla ticaretine, dostluğuna devam eden devletlerin katıldığı konferans küçük bazı kaprislerin çözümlenmesi ile geçirildi ve ipe sapa gelmez lâflarla dolu bir bildirinin kaale alınması ile yetinildi.

Ancak, Orta Doğu'daki anti-emperyalist akım, bilinçlenmiş, keskinleşmişti. Öyle bir iki düzmece söz, idare-i maslahatçıların yapacağız, edeceğizli sözleri yetmiyordu. Arap halkının var gücü ile desteklediği Arap gerilla kuruluşları her geçen gün silâhlı çatışma tekniğine yeni katkılarda bulunuyorlardı. Yenilerek yenmesini öğrenen Arap halkı, her geçen gün İsrail'e daha ağır darbeler indiriyordu. Gün geçmiyordu ki, çeşitli radyo ve ajanslar, bütün dünyaya Arap «fedai»lerinin havaya uçurduğu İsrail tesislerinin listesini vermesin...

İsrail,i çepeçevre kuşatan ve onunla sınırı olan Arap ülkelerinin hepsi —Suudi Arabistan hariç— gerilla üsleri ile doluydu.

Gündüz tarlasını süren Arap emekçisi gece silâhlanıp, sınırı aşıyor, İsrail'e bir darbe indirip geri dönüyordu.

Bu hareketler gittikçe güçleniyordu. Özellikle stratejik bakımdan bir çok üstün niteliğe sahip Lübnan - İsrail sınırındaki köylerde gerilla yığınakları artıyordu. İsrail buna karşılık olarak bir defa Lübnan hava alanını bastıysa da gerillaları yıldıramadı.

Bunun üzerine emperyalizm oyunun ikinci perdesini sahneye koydu. 1967'de başlıyan savaş sırasında İsrail kendisi için tehlikeli gördüğü bütün bölgeleri ele geçirmiş ve stratejik bakımdan komşularına üstün duruma gelmişti. Komşular içinde tek Lübnan, İsrail'e üstündü. Bunun için burada yığınak yapan gerillaları sınır dışına atmak gerekiyordu. Oyuna Amerika başladı. Lübnan'a garanti verdi. Amerika daha önceden de Lübnan'a garanti vermiş ve 1958 yılında Türkiye'ye haber dahi vermeden İncirlik üssü kullanılarak, Lübnan'a Amerikan paraşütçüsü indirilmişti. O zamanki gerekçe mahut «dolaylı» saldırı hikâyesiydi. Muhalefet partileri güçlenince Lübnan'daki egemen hristiyan azınlık yerini tehlikede görüp Amerika'ya çağrıda bulunmuştu. Durum yine aynıydı. Lübnan daki gerillalar güçleniyordu. Lübnan ağabeyine çağrıda bulunuyordu. Amerika'nın garanti vermesinin hemen arkasında Lübnan birlikleri Arap gerillalarına karşı saldırıya geçti. Gerilla birlikleri ile Lübnan askerleri arasındaki çatışma, hesaplandığı biçimde olmadı. Çünkü gerillalar geniş bir savaş tecrübesine sahiptiler. Lübnan askerleri ise köşk kapılarında nöbet beklemek dışında her hangi işe sahip olamamışlardı.

Ayrıca hareket, Arap devletleri arasında da geniş tepkiye yol açtı. Sudan, Libya gibi iki yeni güç kazanan Arab ilericileri hep bir ağızdan Lübnan'ı suçlamağa başladılar. Öte yandan Amerika da dünyanın dört bir bucağında batağa saplandığından kendi hazırladığı oyunu tamamlayabilmek için müdahale edemedi.

Sonuç olarak emperyalizmin topu geri tepmişti. Arap gerillaları haklı dâvalarını dünyaya bir kere daha duyurabilme imkânına kavuştular. Bundan başka Orta Doğu'daki bütün gerici yönetimler ayaklarının altlarındaki yerin zangır zangır titrediğini bir defa daha hissettiler.

Orta Doğu çok büyük olaylara gebedir. Emperyalizm ne kadar düşünüp taşınırsa taşınsın, Orta Doğu'daki büyük mücadeleden güçlü çıkan milliciler olacaktır.

Çin'de toprak reformu

1947 de Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi tarafından yürürlüğe konan Toprak Reformuna ilişkin temel program.

Kuzey Şansi, 10 Ekim: 10 Ekim'de yayınlanma ile yürürlüğe giren Toprak Reformuna ilişkin temel programın tam metni aşağıdadır.

Karar:

Çin toprak düzeni en aşırı biçimde adaletsizdir. Genel şartlara bir göz atarsak, kırsal nüfusun yüzde onundan azını meydana getiren ve toprakların yaklaşık olarak % 70-80'ine sahip olan toprak ağalarının ve zengin köylülerin, köylüleri insafsızca sömürdüklerini görürüz. Diğer yandan, kırsal nüfusun % 90'ından fazlasını meydana getiren tarım işçileri, fakir köylüler, orta köylüler ve diğerleri toprakların yaklaşık olarak yalnızca % 20-30'una sahiptirler ve sıcak bir odanın ve dolu bir midenin ne olduğunu bilmeksizin bütün bir yıl boyunca çalışırlar. Bu vahim şartlar, ülkemizin saldırganlığın, baskının, yoksulluğun ve geriliğin kurbanı olmasının kökleridir, ve ülkemizin demokratlaşmasının, sanayileşmesinin, bağımsızlığının, birliğinin, gücünün ve refahının önüne çıkan temel engellerdir.

Bu şartları değiştirmek için, köylülerin isteklerini esas alarak tarımdaki feodal ve yarı-feodal sömürü düzenini silip atmak ve «toprak işleyenlerindir» düzenini gerçekleştirmek zorunludur. 20 yıldan beri ve özellikle son iki yılda Çin Komünist Partisi önderliğinde Çin köylüsü toprak reformunu uygulamada muazzam başarılar ve zengin deneyler kazanmıştır. Bu yılın Eylül ayında Çin Komünist Partisi ulus çapında bir tarım konferansı toplamıştır, ve konferansda Çin tarım düzeninin şartları ve toprak reformu deneyleri hakkında ayrıntılı araştırmalar yapmış ve bütün bölgelerdeki demokratik hükümetlere, köy kurullarına, köy kongrelerine ve onların komitelerine teklif etmek üzere Çin toprak reformu hakkındaki temel programı hazırlamıştır. ÇKP Merkez Komitesi toprak reformu hakkındaki temel programa tamamen katılmakta ve onu yayınlamaktadır. Umulan odur ki, bütün bölgelerdeki demokratik hükümetler, köy kurulları, köy kongreleri ve onların komiteleri bu teklifi tartışacak, benimseyecek ve giderek mahallî şartlara uyan somut yönemleri uygulayacak, Çin devriminin esas görevini tamamlıyacak, bütün ülke çapında bir toprak reformu hareketini yürüteceklerdir.

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi
(10 Ekim 1947)

Temel program:

Madde 1. Feodal ve yarı feodal tarımsal sömürü düzeni lağvedilmiştir. «Toprak işliyenlerindir» tarımsal düzeni gerçekleştirilecektir.

Madde 2. Toprak ağalarının toprak mülkiyeti hakları lâğvedilmiştir.

Madde 3. Tapınakların, manastırların, okulların, kuruluşların, kurumların geleneksel toprak mülkiyeti hakları lâğvedilmiştir .

Madde 4. Kırsal bölgelerde toprak reformundan önce doğmuş borçlar kaldırılmıştır.

Madde 5. Toprak reformunun hukuki yürütme organları, köy kurulları ve onlar tarafından seçilecek komiteler; Fakir Köylüler Birliği ve örgütlenmiş, topraksız ve az topraklı köylüler meclisleri ve bu meclisler tarafından seçilecek komiteler; ch'u, hsien, taşra ve diğer düzeylerdeki köy kongreleri ve onlar tarafından seçilecek komitelerdir.

Madde 6. Madde 9 Bölüm B'deki kayıtlar dışında köylerdeki toprak ağalarının bütün toprakları ve bütün kamusal toprakları, köylü birlikleri tarafından devralınacak ve bütün diğer köy toprakları ile birlikte kadın — erkek, genç — yaşlı ayrımı yapılmaksızın köyün toplam nüfusuna uygun olarak birleştirilecek ve eşit olarak dağıtılacaktır; toprağın niceliğine göre artık ürün kıtlığı, ve toprağın niceliğine göre verimli toprakları verimsizleri karşılıyacak biçimde ele alınacak ve böylece bütün köy halkı toprağı eşit olarak elde etmiş olacaktır; ve toprak her kişinin özel mülkiyetinde olacaktır.

Madde 7. Toprak dağıtımındaki birim hsiang veya hsiang'a eşit idarî köyler olacaktır. Fakat, ch'u veya hsien köylü birlikleri değişik hsiang'lar veya buna eşit idarî köyler arasında gerekli uyarmaları yapabilirler. Alanın geniş ve nüfusun seyrek olduğu kesimlerde ve elverişli ekim amaçları için toprak dağıtımında bir hsiang'dan ufak birimler esas alınabilir.

Madde 8. Köylü birlikleri, ağaların topraklarına, tarım araçlarına, evlerine, tahıl ve diğer mülklerine el koyacaklardır; buna ek olarak zengin köylülerin fazla hayvanlarını, evlerini, tahıl ve diğer mülklerini de ellerinden alacaklardır; ve bunları bu mallara sahip olmayan köylülere ve diğer fakir halka dağıtacaklardır; bundan başka toprak ağalarına da eşit bir pay verilecektir. Her kişiye dağıtılan mülk onun özel mülkiyetine geçecektir; böylece bütün köy halkı üretim ve hayatın idamesi için gerekli araçları edinme olanağına kavuşacaktır.

Madde 9. Belirli özel topraklar ve mülklerle ilgili işlemlerde kullanılacak yöntemler şunlardır:

Bölüm A. Ormanlar ve tepeler, kanal ve diğer sulama tesisleri, sazlık bölgeler, meyvalıklar, gölcükler ve tarıma elverişsiz topraklar ve diğer dağıtılabilir topraklar, normal toprak standartlarına göre bölünecektir.

Bölüm B. Büyük ormanlar, büyük hidrolik tesisler, büyük madenler, büyük otlaklar, tarıma elverişsiz büyük topraklar ve göllerin yönetimi hükümete aittir.

Bölüm C. Tanınmış bölgeler ve tarihî yerler korunacaktır. Özel kütüpaneler, tarihî değeri olan şeyler, sanat eserleri, vb. tarihî veya kültürel değeri olan herşeyin envanteri çıkarılarak bölgenin en yüksek hükümet makamına teslim edilecektir.

Bölüm D. Savaş gereçleri, silâhlar, büyük miktardaki paralar, değerli eşyalar ve köylülerin ihtiyaç fazlası olan tahıl, envanteri yapıldıktan sonra gerekli işlemin yapılması için bölgenin en yüksek hükümet makamına teslim edilecektir.

Madde 10. Toprak dağıtımında ortaya çıkacak belirli özel sorunlarla ilgili işlemlerde kullanılacak yötemler şunlardır:

Bölüm A. Ailesinde yalnız bir veya iki kişi bulunan fakir köylülere, köy kurullarınca öncelik durumları göz önünde bulundurularak iki veya üç kişininkine eş ölçüde toprak verilebilir.

Bölüm B. Tarım işçileri, meslek sahipleri, onların ailelerine, genel olarak, köylülerinkine eş ölçüde toprak verilecektir; fakat meslekleri yaşama masraflarının tümünü ya da büyük bir kısmını karşılıyacak yeterlilikte ise köy kurulları ve onun komiteleri tarafından belirlenecek biçimde ya hiç toprak verilmiyecek, veya kısmî toprak verilecektir.

Bölüm C. Evleri kırsal bölgelerde olan halk kurtuluş ordusunun, demokratik hükümetlerin, ve bütün halk örgütlerinin elemanlarına ve ailelerine köylülerine eş ölçüde toprak ve mal verilecektir.

Bölüm D. Toprak ağalarına ve ailelerine köylülerinkine eşit toprak ve mal verilecektir.

Bölüm E. Evleri tarım bölgelerinde olan Kuomingtang ordusunun subay ve erlerine, Kuomingtang hükümet memurlarına ve elemanlarına, Kuomingtang parti üyeleri ve diğer düşman elemanlarına ve bunların ailelerine köylülerinkine eşit toprak ve mal verilecektir.

Bölüm F. Bütün hainler, işbirlikçiler ve içsavaş suçlularına toprak verilmiyecektir. Eğer aileleri kırsal bölgelerde yaşıyor ve suç teşkil eden faaliyetlere katılmamış ve kendi başlarına toprağı işlemeyi istiyorlarsa, köylülerinkine eşit toprak ve mal verilecektir.

(Devamı gelecek sayıda)

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi : Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi : Divanyolu Cad. No. 83/3 - Sultanahmet/İstanbul, Telefon : 27 39 61 * Ankara Temsilciliği : Ahmet Say * Dizgi : Yüksel Baskı : Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı : GA-ME-DA * Yıllık Abonesi : Yurt İçi 40 TL., Avrupa Uçak : 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * İlân San.: 20 TL., Yayın İlânları yüzde elli indirimlidir.